

EN RILEY PAIGE SPÆNDINGSROMAN—BIND 2

KIDNAPPET

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Kidnappet

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51923202

ISBN 9781094304175

Аннотация

"En mesterlig spændingsthiller! Forfatteren har gjort et fantastisk stykke arbejde med at udvikle karakterernes psykologi, der er så godt beskrevet, at vi kommer helt ind i sindet på dem, føler deres frygt og glæder os over deres sejre. Handlingen er meget intelligent og holder dig underholdt gennem hele bogen. Bogen er fyldt med overraskelser og vil holde dig vågen indtil sidste side." —Bøger og filmanmeldelser, Roberto Mattos (Forsvundet)

Kvinder bliver myrdet i delstaten New York, hvor deres lig på mystisk vis findes hængende i kæder. FBI bliver tilkaldt på grund af mordernes bizarre karakter, og i mangel på spor er der kun én agent, de kan henvende sig til: specialagent Riley Paige.

Riley, der er ved at komme sig efter den sidste sag, er tilbageholdende med at påtage sig en ny, da hun stadig er overbevist om, at en tidligere seriemorder er derude og forfølger hende. Hun ved dog, at hendes evne til at komme ind i en seriemorders sind og hendes besættelse af jobbet er det, der skal til for at løse denne sag. Hun kan ikke lade være med at påtage sig sagen – selvom det driver hende helt ud til kanten.

Rileys eftersøgning fører hende dybt ind i en morders syge sind, og det fører hende til børnehjem, psykiatriske hospitaler og fængsler, alt sammen i et forsøg på at forstå dybden af morderens psykose. Hun ved, at hun er oppe imod en ægte psykopat, og at tiden er knap, før han vil slå til igen. Men Rileys eget job står på spil, hendes egen familie er i psykopatens søgelys, og hun har selv en skrøbelig psyke, så måske er opgaven for stor for hende, og måske er det også for sent.

KIDNAPPET er bind 2 i en ny spændingsserie med en elskelig ny hovedperson. Det er en mørk psykologisk thriller, der får dig til at sidde i åndeløs spænding og læse til langt ud på natten.

Bog #3 i Riley Paige-spændingsserien er nu udkommet!

Содержание

Prolog	7
Kapitel 1	11
Kapitel 2	17
Kapitel 3	24
Kapitel 4	34
Kapitel 5	40
Kapitel 6	48
Kapitel 7	55
Kapitel 8	60
Kapitel 9	68
Kapitel 10	78
Конец ознакомительного фрагмента.	81

Blake Pierce

Kidnappet

Copyright © 2016 Blake Pierce. Alle rettigheder forbeholdes. I henhold til U.S. Copyright Act fra 1976 – og med mindre andet er tilladt – må ingen dele af denne publikation reproducere, distribueres eller overføres i nogen form eller på nogen måde opbevares i en database eller informationssystem uden forudgående tilladelse fra forfatteren. Denne e-bog må kun anvendes til personligt brug. Denne e-bog må ikke videresendes eller gives væk til andre mennesker. Hvis du vil dele denne bog med en anden person, bedes du købe en ekstra kopi til hver modtager. Hvis du læser denne bog og ikke har købt den, eller den ikke blev købt til personligt brug, skal du returnere den og købe din egen kopi. Tak, fordi du respekterer denne forfatters hårde arbejde. Dette værk er fiktion. Navne, karakterer, virksomheder, organisationer, steder, begivenheder og hændelser er enten et produkt af forfatterens frie fantasi eller anvendes fiktivt i bogen. Enhver lighed med virkelige personer, levende eller døde, er helt tilfældig. Jacket image Copyright GoingTo er anvendt med licens fra Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce er forfatter til bestseller-spændingsserien

RILEY PAGE, som omfatter de psykologiske spændingsthillerer
FORSVUNDET (bog #1), KIDNAPPET (bog #2) og
BEGÆRET (bog#3). Blake Pierce er desuden forfatter til
spændingsserien MACKENZIE WHITE.

Blake Pierce er en ivrig læser og livslang fan af
spændings- og thrillergerren. Blake vil rigtig gerne høre
fra dig, og du er velkommen til at besøge hjemmesiden
www.blakepierceauthor.com, hvor du finder mere information
og kan kontakte forfatteren.

BOGER AF BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE SPÆNDINGSSERIEN
FORSVUNDET (Bind 1)
KIDNAPPET (Bind 2)
BEGÆRET (Bind 3)

Prolog

Kaptajn Jimmy Cole var netop blevet færdig med at fortælle sine passagerer en gammel Hudsonflod-spøgelseshistorie. Det var en god én af slagsen om en økse-morder i en lang, mørk frakke, helt perfekt til en tåget nat som denne. Han lænede sig tilbage i stolen og hvilede et øjeblik sine knæ, som knirkende efter alt for mange operationer, og han overvejede for hundrede syttende gang at gå på pension. Han havde set næsten hver eneste landsby, som Hudsonfloden havde at tilbyde, og en af de nærmeste dage ville hans lille fiskerbåd Suzy gøre det af med ham.

Færdig for i aften styrede han sit skib mod land, og da det blidt stødte mod kajen ved Reedsport, var der en af hans passagerer, som råbte på ham, og rev ham ud af hans dagdrømmerier.

"Halløj, kaptajn – er det ikke dit spøgelse derovre?"

Jimmy gad ikke se derhen. Alle fire passagerer – to unge par på ferie – var temmelig berusede. Den ene af fyrene forsøgte uden tvivl at skræmme de unge kvinder.

Men så tilføjede den ene af kvinderne: "Jeg kan også se det. Er det ikke underligt?"

Jimmy vendte sig mod sine passagerer. Forbandede fulderikker. Det var sidste gang, han lejede sin båd ud så sent om aftenen.

Den anden mand pegede.

"Det er derved," sagde han.

Hans kone holdt sig for øjnene.

"Åh, jeg tør ikke kigge!" sagde hun med en nervøs og pinlig berørt latter.

Jimmy indså irriteret, at han ikke ville få fred, og han vendte sig omsider rundt og kiggede derhen, hvor manden pegede.

I et mellemrum mellem træerne langs kystlinjen fangede noget hans opmærksomhed. Han syntes, det lyste, og jo det kunne godt ligne et menneske. Uanset, hvad det var, så det ud til at svæve hen over jorden. Men det var for langt væk til, at man kunne se det tydeligt.

Før Jimmy nåede at række ud efter sin kikkert, forsvandt tingesten bag træerne langs bredden.

Sandheden var, at Jimmy selv havde fået et par øl. Det var ikke et problem for ham. Han kendte floden godt. Og han kunne godt lide sit job. Han nød især at være ude på Hudson på dette tidspunkt af natten, hvor vandet var så stille og fredeligt. Få ting herude kunne ødelægge hans følelse af ro.

Han bremsede og styrede Suzy omhyggeligt mod kajen, stoppede motoren og surrede båden fast.

Passagererne tumlede fnisende og grinende fra borde. De gik hen ad kajen mod kysten og satte kurs mod deres overnatningssted. Jimmy var glad for, at de havde betalt ham på forhånd.

Men han kunne ikke holde op med at tænke på den mærkelige tingest, han havde set. Det var langt tilbage nede ad

kyststrækningen og umuligt at se herfra. Hvem eller hvad kunne det være?

Han var irriteret over det, men vidste, at han ikke ville finde ro i sinnet, før han havde fundet ud af det. Sådan var han bare.

Jimmy sukkede højlydt og endnu mere irriteret traskede han til fods hele vejen tilbage langs flodbredden og langs togskinnerne, der løb langs vandet. Disse togskinner havde været i brug for hundrede år siden, dengang Reedsport mest var en by med bordeller og spillehaller. Nu lå de bare som et levn fra en svunden tid.

Endelig rundede Jimmy et sving og nærmede sig et gammelt lager tæt ved togskinnerne. Et par lamper på bygningen kastede et svagt lys ud over området, og nu så han det: en skinnende menneskelignende skikkelse, der så ud til at svæve i luften. Skikkelsen hang i et reb i en af elmasterne.

Da han nærmede sig og så det på tæt hold, løb det ham koldt ned ad ryggen. Skikkelsen var virkelig menneskelig – alligevel viste den ikke tegn på liv. Liget vendte væk fra ham, og det var viklet ind i en slags stof, og der var viklet tunge kæder omkring, som krydsede og bandt det fast langt mere end nødvendigt var. Kæderne glimtede i lyset.

Åh gud, ikke igen.

Jimmy kom i tanke om det andet grusomme mord, der havde rystet hele området for flere år siden.

Jimmy følte sig svag i knæene, da han gik om på den anden side af liget. Han stod tæt nok på til at se ansigtet – og han

faldt nærmest om på togskinnerne i chok. Han genkendte hende. Det var en lokal kvinde, en sygeplejerske, og en af hans venner gennem mange år. Hendes hals var blevet skåret over, og hendes mund var kneblet med en kæde, der var viklet om hendes hoved.

Jimmy gispede af sorg og rædsel.

Morderen var tilbage.

Kapitel 1

Specialagent Riley Paige frøs på stedet og stirrede chokeret. Den håndfuld småsten på hendes seng burde ikke være der. Nogen var brudt ind i hendes hjem og havde lagt dem der – én der ville skade hende.

Hun vidste straks, at småstenene var en besked, og at beskeden var fra en gammel fjende. Han fortalte hende, at hun ikke var lykkedes med at dræbe ham.

Peterson lever.

Hendes krop begyndte at ryste ved tanken.

Hun havde længe haft mistanke om det, og nu var hun helt sikker. Endnu værre var det, at han havde været inde i hendes hus. Tanken gav hende lyst til at kaste op. Var han mon stadig i huset?

Hun snappede efter vejret af frygt. Riley vidste, at hendes fysiske ressourcer var begrænsede. Lige netop i dag havde hun overlevet et dødbringende møde med en sadistisk morder, og hendes hoved var stadig forbundet med bandager, og hendes krop var forslået overalt. Ville hun være klar til at møde ham, hvis han befandt sig i hendes hus?

Riley trak sin pistol frem fra hylsteret. Med dirrende hænder gik hun hen til garderobeskabet og åbnede det. Der var ingen derinde. Hun tjekkede under sin seng. Heller ingen der.

Riley blev stående og tvang sig selv til at tænke klart. Havde

hun været inde i soveværelset, efter hun kom hjem? Ja, det havde hun, for hun havde lagt sit pistolhylster oven på kommoden ved siden af døren. Men hun havde ikke tændt lyset og havde ikke engang kigget ind i rummet. Hun var simpelthen trådt ind ad døren og havde lagt sit våben på kommoden. Derefter havde hun klædt om og taget natkjole på i badeværelset.

Havde hendes forfølger befundet sig i huset hele tiden? Efter hun og April kom hjem, havde de to snakket og set tv til sent om natten. Så var April gået i seng. I et lille hus som hendes ville det kræve stor forsigtighed og omhu at holde sig skjult. Men hun kunne ikke afvise, at det var muligt

Så blev hun grebet af en ny frygt.

April!

Riley snuppede lommelygten, som lå på natbordet. Med pistolen i højre hånd og lommelygten i venstre hånd trådte hun ud af soveværelset og tændte lys i entréen. Da hun ikke kunne høre, at noget var galt, gik hun hurtigt hen til Aprils værelse og skubbede døren op. Værelset var mørkt. Riley tændte lyset.

Datteren lå allerede i sengen.

"Hvad er der, mor?" spurgte April og blinkede overrasket.

Riley trådte ind i soveværelset.

"Stå ikke ud af sengen," sagde hun. "Bliv liggende, hvor du er."

"Mor, du gør mig bange," sagde April med rystende stemme.

Det var helt fint med Riley. Hun var selv meget bange, og hendes datter havde al mulig grund til at være lige så bange, som

hun selv var. Hun gik hen til Aprils garderobeskab og skyndte sig at lyse rundt derinde med lommelygten, men der var ingen. Der var heller ingen under Aprils seng.

Hvad skulle hun gøre nu? Hun var nødt til at tjekke hver en krog og hvert et hjørne i resten af huset.

Riley vidste, hvad hendes tidligere arbejdskollega, Bill Jeffreys, ville sige.

Riley, for pokker. Ring efter hjælp.

Hendes mangeårige vane med at ville klare alting selv havde altid irriteret Bill. Men denne gang ville hun følge hans råd. Med April i huset turde Riley ikke tage nogen chancer.

"Tag en badekåbe på og nogle sko," sagde hun til sin datter. "Men gå ikke ud af værelset – endnu ikke."

Riley gik tilbage til soveværelset og tog mobilen på natbordet. Hun trykkede automatisk opkald til Enhedsadfærdsanalysen. Så snart hun hørte en stemme på linjen, hviskede hun: "Det er specialagent Riley Paige. Nogen er brudt ind i mit hjem. Han er her muligvis stadigvæk. Jeg har brug for hjælp hurtigt." Hun tænkte et øjeblik og tilføjede derefter: "Og send et hold teknikere."

"Vi er på vej," lød svaret.

Riley afsluttede telefonopkaldet og gik ud i entréen igen. Lyset var slukket i huset, bortset fra i de to soveværelser og entréen. Han kunne lure hvor som helst og vente på at angribe. Denne mand havde allerede taget hende til fange én gang før, og hun var næsten død i hans fangenskab.

Riley tændte lys, imens hun gik og holdt sin pistol klar, og hun bevægede sig hurtigt gennem huset. Hun sigtede med lyset fra lommelygte ind i ethvert skab og alle mørke hjørner.

Til sidst kiggede hun op mod loftet i entréen. Lemmen over hende førte op på loftet ved hjælp af en trappestige, som kunne trækkes ned. Turde hun klatre derop for at kigge efter?

I det øjeblik hørte Riley politisirener. Lyden fik hende til at drage et lettelsens suk. FBI havde tilsyneladende tilkaldt det lokale politi, fordi Enhedsadfærdsanalysen lå mere end en halv times kørsel væk.

Hun gik ind i soveværelse og tog et par sko og en badekåbe på og vendte derefter tilbage til Aprils værelse.

"Kom med mig," sagde hun. "Hold dig tæt til mig."

Riley, der stadig holdt sin pistol, lagde sin venstre arm omkring Aprils skuldre. Den stakkels pige skælvede af frygt. Riley førte April ud til hoveddøren og åbnede den, samtidig med, at adskillige uniformerede politibetjente kom og løbende op på fortovet.

Lederen af politistyrken trådte ind i huset med sin pistol trukket.

"Hvad er problemet?" Spurgte han.

"Der var nogen i huset," sagde Riley. "Han er her måske stadigvæk."

Han kiggede utilpas på pistolen i hendes hånd.

"Jeg er ansat hos FBI," sagde Riley. "FBI-agenterne kommer snart. Jeg har allerede undersøgt i huset, bortset fra loftet." Hun

pegede derop. "Der er en dør i loftet i entréen."

Lederen af politistyrken råbte: "Bowers, Wright, kom herind og tjek loftet! Resten af jer leder udenfor, bagved og foran!"

Bowers og Wright gik direkte ind i entréen og trak stigen ned. Begge trak deres våben. Den ene ventede ved foden af stigen, imens den anden klatrede op og lyste rundt med lommelygten, hvorefter han forsvandt op på loftet.

Kort efter råbte han: "Her er ingen!"

Riley ønskede at føle sig lettet. Men sandheden var, at hun ønskede, at Peterson havde været deroppe. Så kunne han være blevet arresteret med det samme – eller endnu bedre – skudt. Hun var helt sikker på, at han ikke ville dukke op i forhaven eller baghaven.

"Har du en kælder?" spurgte lederen af politistyrken.

"Nej, kun en krybekælder," sagde Riley.

Han råbte ud til sine folk: "Benson, Pratt, tjek under huset!"

April holdt stadig fast i sin mor, som gjaldt det livet.

"Hvad sker der, mor?" spurgte hun.

Riley tøvede. I årevis har hun undladt at fortælle April den grimme sandhed om sit arbejde. Men hun havde for nylig indset, at hun havde været alt for beskyttende. Så hun havde fortalt April om sit traumatiske fangenskab hos Peterson – eller i det mindste så meget, som hun troede, datteren kunne klare at høre. Hun ville også gerne slippe sin tvivl om, hvorvidt manden virkelig var død.

Men hvad skulle hun sige til April nu? Hun tøvede.

Før Riley kunne nå at forklare noget, sagde April: "Det er

Peterson, ikke?"

Riley omfavnede sin datter hårdt. Hun nikkede tilbage og forsøgte at skjule de rystelser, som løb gennem hendes krop.

"Han er stadig i live."

Kapitel 2

En time senere var Rileys hus fyldt med folk iført uniformer eller FBI-skilte. Tungt bevæbnede FBI-agenter og et hold bevisteknikere sammen med det lokale politi.

"Put småstenene på sengen i plastikposer," råbte Craig Huang. "De skal undersøges for fingeraftryk eller DNA."

Først var Riley ikke blevet glad for at se, at Huang var leder af politistyrken. Han var meget ung, og hun havde ikke tidligere haft gode erfaringer med at samarbejde med ham. Men nu kunne hun se, at han var en dygtig leder for holdet. Huang voksede med sit job.

Bevisteknikerne var allerede i gang med at finkæmme hver en centimeter af huset på jagt efter fingeraftryk. Andre agenter var forsvundet i mørket bagved huset og forsøgte at finde spor efter køretøjer eller antydningen af en sti gennem skoven. Nu hvor tingene så ud til at køre, trak Huang Riley væk fra de andre og ind i køkkenet. Han og Riley satte sig ved bordet. April satte sig sammen med dem, og hun var stadig meget rystet.

"Nå, hvad tror du?" spurgte Huang henvendt til Riley. "Er der nogen chance for, at vi finder ham?"

Riley sukkede modløst.

"Nej, jeg er bange for, at han forlængst er væk. Han må have været her tidligere på aften, før min datter og jeg kom hjem."

Netop da kom en Kevlar-klædt kvindelig agent ind fra

bagsiden af huset. Hun havde mørkt hår, mørke øjne og mørk hud, og hun så endnu yngre ud end Huang.

"Agent Huang, jeg fandt noget," sagde kvinden. "Ridser på låsen til bagdøren. Det ser ud som nogen har dirket den op."

"Godt arbejde, Vargas," sagde Huang. "Så ved vi, hvordan han kom ind. Kan du blive her lidt hos Riley og hendes datter?"

Den unge kvindes ansigt lyste op af glæde.

"Det vil jeg gerne," sagde hun.

Hun satte sig ved bordet, og Huang forlod køkkenet og gik ud til de andre.

"Jeg er agent María de la Luz Vargas Ramírez," smilede hun. "Jeg ved, det er et langt navn. Sådan er det med os mexicanere. Folk kalder mig Lucy Vargas."

"Jeg er glad for, at du er her, agent Vargas," sagde Riley.

"Bare kald mig Lucy."

Den unge kvinde tav et øjeblik og stirrede på Riley. Til sidst sagde hun: "Agent Paige, jeg håber ikke, jeg rammer forbi ved at sige dette, men... det er virkelig en ære at møde dig. Jeg har fulgt dit arbejde lige siden jeg var under uddannelse. Du har udført et helt fantastisk stykke arbejde."

"Tak," sagde Riley.

Lucy smilede fuld af beundring. "Jeg mener den måde, hvorpå du fik afsluttet hele Peterson-sagen – hele historien forbløffer mig bare."

Riley rystede på hovedet.

"Jeg ville ønske, at tingene var så enkle," sagde hun. "Han er

ikke død. Han var den person, som begik indbrud her i dag."

Lucy stirrede forskrækket på hende.

"Men alle siger," begyndte Lucy.

Riley afbrød.

"Der var en anden, som troede, at han var i live. Marie, kvinden jeg reddede. Hun var sikker på, at han stadig var derude og hånede hende. Hun...»

Riley tav, da hun huskede det smertefulde syn af Maries lig, der hang i soveværelset.

"Hun begik selvmord," sagde Riley.

Lucy så forfærdet og overrasket ud. "Det er jeg ked af," sagde hun.

Netop da hørte Riley en velkendt stemme kalde på hende.

"Riley? Er du ok?"

Hun vendte sig og så Bill Jeffreys stå i køkkenets buegang og se bekymret ud. Enhedsadfærdsanalysen havde åbenbart advaret ham om problemet, så han var kørt herhen alene.

"Jeg har det godt, Bill," sagde hun. "Det har April også. Kom og sid ned."

Bill satte sig ved bordet sammen med Riley, April og Lucy. Lucy stirrede på ham, tilsyneladende med ærefrygt over at møde Rileys tidligere partner, endnu en FBI-legende.

Huang vendte tilbage til køkkenet.

"Der er ingen i huset eller udenfor," sagde han til Riley. "Mine folk har samlet de beviser, de kan finde. De siger, at der ikke er meget at arbejde videre med. Det er op til laboratorieteknikkerne

at se, hvad de kan gøre med det."

"Det var, hvad jeg frygtede," sagde Riley.

"Det ser ud til, at det er tid til, at vi pakker sammen for i aften," sagde Huang. Derefter forlod han køkkenet for at give de sidste ordrer til agenterne.

Riley vendte sig mod sin datter.

"April, du skal overnatte hos din far."

April spærrede øjnene op.

"Jeg vil ikke have, at du skal være alene her," sagde April. "Og jeg vil i hvert fald ikke være hos far."

"Du skal," sagde Riley. "Du er sandsynligvis ikke i sikkerhed her."

"Men mor..."

Riley afbrød. "April, der er stadig ting, som jeg ikke har fortalt dig om den mand. Forfærdelige ting. Du vil være i sikkerhed hos din far. Jeg henter dig i morgen efter skoletid."

Inden April nåede at protestere yderligere, blandede Lucy sig.

"Din mor har ret, April. Du kan faktisk se det som en ordre fra mig. Jeg finder et par agenter, der kan køre dig. Agent Paige, hvis det er ok med dig, så ringer jeg til din eksmand og fortæller ham, hvad der er sket."

Riley blev overrasket over Lucys tilbud. Hun blev også glad. Det var næsten uhyggeligt, så intuitivt Lucy forstod, at dette ville være en akavet opringning for Riley at foretage. Ryan ville uden tvivl tage denne nyhed mere alvorligt fra en hvilken som helst anden agent end Riley. Lucy havde også håndteret April på den

gode måde.

Lucy havde ikke kun opdaget den opdirkede hængelås. Hun udviste også empati. Empati var en fremragende kvalitet hos en FBI-agent, og det blev alt for ofte nedprioriteret på grund af arbejdspresset.

Denne kvinde er dygtig, tænkte Riley.

"Kom nu," sagde Lucy til April. "Lad os ringe til din far."

April stirrede hadefuldt på Riley. Alligevel rejste hun sig fra bordet og fulgte med Lucy ind i stuen, hvor de ringede til Ryan.

Riley og Bill blev siddende alene ved køkkenbordet. Selvom der ikke syntes at være noget tilbage at gøre, føltes det rigtigt for Riley, at Bill var der. De havde arbejdet sammen i årevis, og hun havde altid tænkt på dem som et godt match. De var begge to fyrre år med grå stænk i det mørke hår. De var begge to dedikerede til deres job og havde problematiske ægteskaber. Bill var robust både fysisk og følelsesmæssigt.

"Det var Peterson," sagde Riley. "Han var her."

Bill sagde ingenting. Han så ikke overbevist ud.

"Tror du ikke på mig?" Spurgte Riley. "Der lå småsten på min seng. Han må have lagt dem der. De kunne ikke være kommet der på nogen anden måde."

Bill rystede på hovedet.

"Riley, jeg er sikker på, at der virkelig var én, der brød ind," sagde han. "Den del kunne du ikke forestille dig. Men Peterson? Det tvivler jeg meget på."

Riley mærkede vreden ulme.

"Bill, hør på mig. Jeg hørte en raslen mod døren forleden nat, og jeg kiggede udenfor, og jeg så, der lå småsten. Marie hørte også nogen kaste småsten på hendes soveværelsesvindue. Hvem skulle det ellers være?"

Bill sukkede og rystede på hovedet.

"Riley, du er udmattet," sagde han. "Og når du er udmattet og får en fiks idé, er det let at tro næsten alt. Det kan ske for hvem som helst."

Riley kæmpede imod tårerne. I gamle dage ville Bill have haft tillid til hendes instinkter uden at stille spørgsmål. Men de dage var forbi. Og hun vidste hvorfor. For et par nætter siden havde hun ringet beruset til ham og havde foreslået, at de skulle følge deres gensidige tiltrækning og indlede en affære. Hun vidste, det var en forfærdelig ting at gøre, og hun havde ikke drukket siden den nat. Alligevel havde tingene ikke helt været det samme mellem hende og Bill siden.

"Jeg ved, hvad det handler om, Bill," sagde hun. "Det er på grund af det dumme telefonopkald. Du har ikke tillid til mig mere."

Bills stemme knækkede over af vrede.

"For fanden, Riley. Jeg prøver bare at være realistisk."

Riley sydede af raseri.

"Bare gå, Bill."

"Men Riley..."

"Du kan tro på mig eller lade være. Det er dit valg. Men lige nu vil jeg gerne have, at du går."

Med et udtryk af resignation rejste Bill sig fra bordet og gik.

Gennem køkkendøren kunne Riley se, at næsten alle havde forladt huset, inklusive April. Lucy kom tilbage i køkkenet.

"Agent Huang lader et par agenter blive her," sagde hun. "De vil overvåge huset fra en bil resten af natten. Jeg er ikke sikker på, at det er en god idé, at du er i huset alene. Jeg vil gerne blive her."

Riley tænkte sig om et øjeblik. Hvad hun ville, og hvad hun havde brug for lige nu, var, at nogen skulle tro på, at Peterson ikke var død. Hun tvivlede på, at hun kunne overbevise Lucy om det. Det virkede helt håbløst.

"Tak, men jeg klarer mig, Lucy," sagde Riley.

Lucy nikkede og forlod køkkenet. Riley hørte de sidste agenter forlade huset og lukkede døren bag dem. Riley rejste sig og kontrollerede både hoveddøren og bagdøren for at sikre sig, at de var låst. Hun flyttede to stole op mod bagdøren. De ville skramle, hvis nogen forsøgte at dirke låsen op igen.

Så gik hun ind i stuen og kiggede rundt. Huset virkede underligt oplyst med hvert eneste lys tændt.

Jeg burde slukke nogle af dem, tænkte hun.

Men da hun rakte ud mod stikkontakten i stuen, frøs fingrene. Hun kunne bare ikke gøre det. Hun var lammet af frygt. Peterson ville opsøge hende igen. Det vidste hun.

Kapitel 3

Riley tøvede et øjeblik, før hun gik ind i bygningen, der husede Enhedsadfærdsanalysen, og hun spekulerede på, om hun overhovedet var klar til at møde nogen i dag. Hun havde ikke sovet hele natten og var træt i hele kroppen. Følelsen af frygt, der havde holdt hende vågen hele natten, havde fyldt hende med adrenalin, indtil der ikke var mere tilbage. Nu følte hun sig helt udmattet.

Riley tog en dyb indånding.

Der er kun én vej, og det er at gøre det.

Beslutsomt gik hun igennem den travle labyrint af FBI-agenter, specialister og supportpersonale. Da hun banede sig vej gennem det store område, kiggede velkendte ansigter op fra deres computere. De fleste smilede ved synet af hende, og flere gav hende tommelen op. Riley følte sig efterhånden glad for, at hun havde besluttet sig for at komme ind. Hun havde brug for noget, der kunne få hende i bedre humør.

"Godt arbejde med Dukke-dræberen," sagde en ung agent.

Der gik et par sekunder, før Riley forstod, hvad han mente. Så gik det op for hende, at 'Dukke-dræberen' måtte være øgenavnet for Dirk Monroe, den psykopat, hun lige havde skudt. Navnet gav mening.

Riley bemærkede også, at nogle af ansigterne kiggede varsomt på hende. De havde uden tvivl hørt om hændelsen i hendes hus i

går aftes, da et helt hold FBI-agenter var kørt hjem til hende som forstærkning efter hendes hektiske opringning. De spekulerer sandsynligvis på, om hun er rigtig klog, tænkte hun. Så vidt hun vidste, var der absolut ingen andre hos FBI, der troede på, at Peterson stadig var i live.

Riley standsede foran Sam Flores' skrivebord. Han var en laborietekniker med sortindfattede brilleglas, som arbejdede hårdt ved sin computer.

"Hvilke nyheder har du til mig, Sam?" Spurgte Riley.

Sam kiggede op på hende fra skærmen.

"Du mener om indbruddet, ikke? Jeg kigger lige nu på nogle foreløbige rapporter. Jeg er bange for, at der ikke er meget at komme efter. Laborieteknikerne fandt ikke noget på småstenene – intet DNA eller fibre. Heller ingen fingeraftryk."

Riley sukkede modløst.

"Giv mig besked, hvis noget ændrer sig," sagde hun og klappede Flores på ryggen.

"Det skal du ikke regne med," sagde Flores.

Riley fortsatte til det arbejdsområde, som senioragenterne var fælles om. Da hun gik forbi de små kontorer med glasvægge, så hun, at Bill ikke var der. Det var faktisk en lettelse, men hun vidste, at hun før eller siden skulle løsne op for den kejtede stemning imellem dem.

Da hun gik ind på sit eget pæne, velorganiserede kontor, bemærkede Riley straks, at hun havde modtaget en telefonbesked. Det var fra Mike Nevins, psykiater hos D.C.

Retsmedicinsk, som undertiden var konsulent i sager hos Enhedsadfærdsanalysen. I årenes løb havde han været en bemærkelsesværdig kilde til indsigt for hende, og ikke kun i bestemte sager. Mike havde hjulpet Riley igennem hendes egen PTSD, efter at Peterson havde fanget og tortureret hende. Hun vidste, at han ringede for at høre, hvordan det gik, som han ofte gjorde.

Hun var lige ved at ringe tilbage til ham, da specialagent Brent Merediths brede skikkelse dukkede op i døråbningen. Afdelingschefens sorte, kantede træk antydede hans hårde ikke-noget-pis personlighed. Riley følte sig lettet ved synet af ham og blev altid beroliget af hans tilstedeværelse.

"Velkommen tilbage, agent Paige," sagde han.

Riley rejste sig og gav ham hånden. "Tak, chef."

"Jeg hører, at du havde endnu et lille eventyr i går aftes. Jeg håber du har det godt."

"Jeg har det fint tak."

Meredith kiggede på hende med omsorgsfuld bekymring, og Riley vidste, at han prøvede at vurdere, og hun var i stand til at arbejde.

"Vil du med hen til kantinen og have noget kaffe?" Spurgte han.

"Tak, men der er nogle sagsmapper, jeg virkelig er nødt til at gennemgå. På et andet tidspunkt."

Meredith nikkede og sagde intet. Riley vidste, at han ventede på, at hun skulle tale. Han havde uden tvivl også hørt, at hun

troede, at det var Peterson, som var brudt ind i hendes hus. Han gav hende en chance for at fortælle sin version. Men hun var sikker på, at Meredith ikke ville være mere tilbøjelig end nogen anden til at tro på, at det var Peterson.

"Nå, jeg må hellere gå," sagde han. "Sig til, når du er klar til kaffe eller frokost."

"Ja, det vil jeg."

Meredith tav et øjeblik og vendte sig så mod Riley.

Langsomt og omhyggeligt sagde han: "Vær forsigtig, agent Paige."

Riley forstod godt meningen med disse ord. For ikke længe siden havde en anden chef hos FBI suspenderet hende for ulydighed. Hun var blevet genansat, men hendes job hang muligvis stadig i en tynd tråd. Riley oplevede, at Meredith gav hende en venskabelig advarsel. Han ønskede ikke, at hun foretog sig noget, som bragte hende i fare. Og at skabe en masse ballade om Peterson nu, kunne give hende problemer med dem, som mente, at sagen afsluttet.

Så snart hun var alene, gik Riley hen til sit arkivskab og trak den tykke mappe med Peterson-sagen ud. Hun åbnede den på sit skrivebord og bladrede den igennem for at genopfriske sin hukommelse vedrørende sin ærkefjende. Hun fandt ikke meget, der var brugbart.

Sandheden var, at manden forblev en gåde. Der havde ikke engang været optegnelser over hans eksistens, før Bill og Riley endelig fandt ham. Peterson var måske ikke engang hans rigtige

navn, og de havde fundet flere forskellige fornavne, der angiveligt var forbundet med ham.

Da Riley kiggede sagsmappen igennem, stødte hun på fotografier af hans ofre – kvinder, der var blevet fundet i grave. De havde alle brandsår, og dødsårsagen havde været kvælning. Riley gøs ved tanken om de store, magtfulde hænder, der havde fanget hende og spærret hende inde som et dyr.

Ingen vidste, hvor mange kvinder han havde dræbt. Der fandtes måske mange flere lig endnu, der ikke var blevet fundet. Og indtil Marie og Riley var blevet fanget og var undsluppet igen, så de kunne fortælle om det, var der ingen, som vidste, at han kunne lide at torturere kvinder i mørket med en propanbrænder. Og ingen andre var tilbøjelige til at tro, at Peterson stadig levede.

Det hele gik hende virkelig på. Riley var kendt for sin evne til at trænge ind i mordernes sind – en evne, der undertiden skræmte hende. Alligevel havde hun aldrig været i stand til at trænge ind i Petersons sind. Og lige nu følte hun, at hun forstod ham endnu mindre.

Riley havde aldrig oplevet ham som en psykopat, der planlagde alting på forhånd. Det faktum, at han efterlod sine ofre i lave grave antydede det modsatte. Han var ingen perfektionist. Alligevel var han omhyggelig nok til ikke at efterlade sig spor. Manden var virkelig et paradoks.

Hun huskede på noget, som Marie havde sagt til hende kort før sit selvmord...

"Måske er han som et spøgelse, Riley. Måske var det, hvad

der skete, da du sprængte ham i stykker. Du dræbte hans krop, men du dræbte ikke hans ondskab."

Han var ikke et spørgsmål, vidste Riley. Hun var sikker – mere sikker end nogensinde – på, at han var derude, og at hun var hans næste offer. Alligevel kunne han lige så godt være et spørgsmål for hende. Bortset fra hendes selv, så troede ingen på, at han eksisterede.

"Hvor er du, din djævel?" hviskede hun højt.

Hun anede det ikke, og hun havde ingen måde at finde ud af det på. Hun havde intet andet valg end at slippe det hele nu. Hun lukkede sagsmappen og lagde den tilbage på sin plads i arkivskabet.

Så ringede hendes kontortelefon. Hun så, at opkaldet kom igennem på en linje, der var fælles for alle specialagenter. Det var den linje, som anvendt brugt til at videresende passende opkald til agenter. Som hovedregel ville den agent, der først tog et sådant opkald, tage sagen.

Riley kiggede rundt på de andre kontorer. Der var ingen andre i øjeblikket. De andre agenter var enten til pause eller ude af huset for at arbejde på andre sager. Riley besvarede telefonopkaldet.

"Specialagent Riley Paige. Hvad kan jeg hjælpe med?"

Stemmen i røret lød stresset.

"Agent Paige, det er Raymond Alford, politichef i Reedsport, New York. Vi har et stort problem. Vil det være ok, hvis vi taler sammen via videochat? Jeg tror måske, jeg så kan forklare det

bedre. Og jeg har nogle billeder, som du bedre kan se."

Rileys nysgerrighed blev vakt. "Naturligvis," sagde hun. Hun gav Alford sine kontaktoplysninger. Et øjeblik senere talte hun ansigt til ansigt med ham. Han var en slank, skaldet mand, der var godt oppe i årene. Lige nu virkede hans ansigtsudtryk bekymret og træt.

"Der skete et mord her i går aftes," fortalte Alford hende. "Et rigtig grimt et af slagsen. Nu skal du se."

Et fotografi dukkede op på Rileys computerskærm. Det viste, hvad der så ud til at være et kvindelig, som hang fra en kæde over et togskinnespor. Liget var viklet ind i rigtig mange kæder, og det var underligt klædt på.

"Hvad er det, offeret har på?" Spurgte Riley.

"En spændetrøje," sagde Alford.

Riley blev forskrækket. Da hun kiggede nærmere på fotografiet, kunne hun se, at det var sandt. Derefter forsvandt billedet, og Riley sad ansigt til ansigt med Alford igen.

"Alford, jeg værdsætter dit opkald. Men hvad får dig til at tro, at dette er en sag for FBI?"

"Fordi nøjagtig den samme ting skete her i nærheden for fem år siden," sagde Alford.

Der dukkede et billede op på skærmen af et andet kvindelig. Også hun var viklet ind i kæder og bundet fast i en spændetrøje.

"Dengang var det en deltidsfængselsmedarbejder, Marla Blainey. Metoden var den samme – bortset fra at hendes lig blev smidt på flodbredden og ikke hængt op."

Alfords ansigt dukkede frem igen.

"Denne gang var det Rosemary Pickens, en lokal sygeplejerske," sagde han. "Ingen kan forestille sig et motiv for at dræbe nogen af kvinderne. De var meget vellidte begge to."

Alford så træt ud og rystede på hovedet.

"Agent Paige, mine ansatte og jeg er virkelig på dybt vand her. Det nye drab må enten være en seriemorder eller en copycat. Problemet er, at ingen af disse to typer giver nogen mening. Vi har ikke normalt den slags problemer i Reedsport. Det er kun en lille turistby ved Hudsonfloden med en befolkning på omkring syv tusinde. Nogle gange er vi nødt til at stoppe en slåskamp eller fiske en turist op ad floden. Men værre bliver tingene normalt ikke her."

Riley tænkte over det. Det lignede faktisk en sag for FBI. Hun burde faktisk henvise Alford direkte til Meredith.

Men da Riley kiggede hen mod Merediths kontor, så hun, at han ikke var tilbage endnu. Hun blev nødt til at advare ham om dette senere. I mellemtiden kunne hun måske hjælpe lidt.

"Hvad var dødsårsagerne?" spurgte hun.

"Halsen blev skåret over på dem begge to."

Riley forsøgte ikke at vise sin overraskelse. Kvælning og et hårdt slag var langt mere almindeligt end en overskåret hals.

Dette lod til at være en meget usædvanlig morder. Alligevel var det den type psykopater, Riley kendte godt. Hun var specialiseret i netop sådanne tilfælde. Det var en skam, at hun ikke kunne bruge sine færdigheder i denne sag. I kølvandet på

hendes seneste traume, ville hun ikke få opgaven.

"Har I taget liget ned?" spurgte Riley.

"Ikke endnu," sagde Alford. "Hun hænger der stadigvæk."

"Så lad være. Lad det blive hængende. Vent, indtil vores agenter ankommer."

Alford så ikke glad ud.

"Agent Paige, det bliver en svær ordre at efterleve. Det er lige ved siden af togskinnerne, og det kan ses fra floden. Og byen har ikke brug for den slags for reklame. Jeg er meget under pres for at fjerne liget."

"Lad det hænge," sagde Riley. "Jeg ved, at det ikke er let, men det er vigtigt. Det bliver ikke længe, du skal vente. Vi sender agenter derhen i eftermiddag."

Alford nikkede og indvilligede.

"Har du flere fotos af det seneste offer?" spurgte Riley. "Nogle nærbilleder?"

"Ja, her er de."

Riley kiggede på en serie af detaljerede fotos af liget. De lokale politimænd havde gjort et godt stykke arbejde. Billederne viste, hvor tæt og detaljeret kæderne var viklet omkring liget.

Endelig kom en nærbillede af offerets ansigt.

Riley følte det, som om hendes hjerte sprang op i halsen. Offerets øjne bulede ud, og hendes mund var blevet kneblet med en kæde. Men det var ikke det, der chokerede Riley mest.

Det var, at kvinden mindede meget om Marie. Hun var ældre og tungere, men alligevel ville Marie måske være kommet til at

se sådan ud, hvis hun havde levet et årti længere. Billedet ramte Riley som et følelsesmæssigt knytnæveslag i maven. Det var, som om Marie råbte efter hende og krævede, at hun fangede denne morder.

Hun vidste, at hun var nødt til at tage denne sag.

Kapitel 4

Peterson kørte af sted, ikke for hurtigt, ikke for langsomt og følte sig godt tilpas, nu hvor han igen havde pigen inden for sit synsfelt. Endelig havde han fundet hende. Det var Rileys datter, og hun gik alene til skole uden nogen som helst anelse om, at han forfulgte hende, og at han snart ville gøre en ende på hendes liv.

Imens hans kiggede, standsede hun pludselig og vendte sig rundt, som om hun havde mistanke om, at nogen overvågede hende. Hun stod der nærmest ubeslutsomt. Et par andre studerende passerede hende og smuttede ind i bygningen.

Han fulgte efter i bilen og ventede på at se, hvad hun nu ville gøre.

Pigen var ikke vigtig for ham. Hendes mor var det sande mål for hans hævn. Hendes mor havde modarbejdet ham, og hun måtte betale prisen. Det havde hun allerede på en måde – for det var trods alt ham, der havde drevet Marie Sayles til selvmord. Men nu ville han også tage datteren fra hende, som var det vigtigste for hende.

Til hans store glæde vendte pigen om og begyndte at gå væk fra skolen. Tilsyneladende havde hun besluttet sig for ikke at deltage i undervisningen i dag. Hans hjerte hamrede – han ville slå til. Men han kunne ikke. Ikke endnu. Han sagde til sig selv, at han måtte være tålmodig. Der var andre mennesker på gaden.

Peterson kørte videre rundt om en boligblok og tvang sig selv

til at være tålmodig. Han undertrykte et smil over den glæde, som ville komme. Med det, han havde planlagt for Rileys datter, ville Riley komme til at lide på måder, hun ikke kunne forestille sig. Pigen lignede meget sin mor, selvom hun stadig var ranglet og kejtet. Det ville gøre det ekstra tilfredsstillende.

Imens han kredsede rundt, så han, at pigen gik hurtigt henad gaden. Han holdt ind til fortovskanten og kiggede på hende i et par minutter, indtil det gik op for ham, at hun gik en vej, der førte ud af byen. Hvis hun skulle gå alene hjem, kunne dette muligvis være det perfekte øjeblik at fange hende.

Hans hjerte hamrede forventningsfuldt, og imens han nød den dejlige forventningens glæde, kørte Peterson rundt om endnu en boligblok med sin bil.

Peterson vidste, at folk var nødt til at lære at udsætte visse fornøjelser og vente til det helt rigtige tidspunkt. Forsinket tilfredsstillelse gjorde alting mere behageligt. Det havde han lært efter at have svælget i skøn grusomhed i årevis.

Der er meget at se frem til, tænkte han tilfreds.

Da han kom tilbage og så hende igen, lo Peterson højt. Hun blaffede! Heldet tilsmilede ham i dag. Der var en højere mening med, at hun skulle dø.

Han kørte bilen op på siden af hende og sendte hende sit mest venlige smil.

"Vil du have et lift?"

Pigen smilede bredt tilbage. "Tak. Det ville være rart."

"Hvor skal du hen?" spurgte han.

"Jeg bor lidt uden for byen."

Pigen gav ham adressen.

Han sagde: "Jeg kører lige forbi. Hop ind."

Pigen satte sig ind på forsædet. Med yderligere tilfredshed bemærkede han, at hun endda havde sin mors nøddebrune øjne.

Peterson trykkede på knappen, der låste døre og vinduer. På grund af klimaanlæggets rolige summen bemærkede pigen ingenting.

* * *

April følte et behageligt adrenalinsus, da hun spændte sikkerhedsselen. Hun havde aldrig blaffet før. Hendes mor ville blive meget vred, hvis hun fandt ud af det.

Selvfølgelig fortjente hendes mor det, mente April. Det var virkelig tarveligt at tvinge hende til at overnatte hos far i går aftes – og alt sammen på grund af en skør idé om, at Peterson havde været i deres hjem. Det var ikke sandt, og det vidste April godt. De to agenter, der havde kørt hende hjem til fars hus, havde sagt det. Ud fra hvad de sagde til hinanden, lød det næsten, som om hele FBI troede, at mor var en smule skør.

Manden sagde: "Så hvad laver du herinde i Fredericksburg?"

April drejede sig og så på ham. Han var en fyr, der så rimelig godt ud med pluskæbe, skægstubbe og tykt hår. Han smilede.

"Skole," sagde April.

"Et sommerkursus?" Spurgte manden.

"Ja," sagde April. Hun ville ikke fortælle ham, at hun havde besluttet at pjække fra timerne. Det var ikke, fordi han lignede den slags fyr, der ikke forstod det. Han virkede ret cool. Måske ville han endda finde det morsomt at hjælpe hende med at trodse forældrenes autoritet. Men det var alligevel bedst at ikke tage nogen chancer.

Mandens smil blev lidt drilsk.

"Så hvad synes din mor om, at du blaffer?" Spurgte han.

April blev rød i hovedet af forlegenhed.

"Åh, det har hun det fint med," sagde hun.

Manden lo. Det var ikke en særlig behagelig lyd. Og der skete noget i April. Han havde spurgt, hvad hendes mor syntes, ikke hvad hendes forældre syntes. Hvad fik ham til at sige det på den måde?

Der var temmelig meget trafik tæt ved skolen på dette tidspunkt af morgenen. Det ville tage et stykke tid at komme hjem. April håbede ikke, at manden ville tale hele vejen. Det kunne blive en virkelig akavet samtale.

Men efter de havde kørt forbi et par boligblokke i tavshed, følte April sig endnu mere ubehageligt til mode. Manden var stoppet med at smile, og hans udtryk virkede temmelig dystert. Hun bemærkede, at alle døre var låst. Hun pillede diskret ved knappen i vinduet i passagersiden. Den var ikke til at få op.

Bilen standsede bag en bilkø og ventede på, at lyset skulle skifte til grønt. Manden tændte det venstre blinklys. April blev grebet af en pludselig panikangst.

"Øh... vi skal ligeud her," sagde hun.

Manden sagde intet. Havde han ikke hørt hende? Af en eller anden grund kunne hun ikke få sig selv til at sige det igen. Desuden planlagde han måske at køre en anden vej. Men nej, hun kunne ikke forestille sig, hvordan han skulle kunne køre hende hjem en anden vej.

April spekulerede på, hvad hun skal gøre. Skulle hun skrige om hjælp? Ville nogen høre hende? Og hvad hvis manden ikke havde hørt, hvad hun sagde? Betød det slet ikke noget? Det hele ville være forfærdeligt pinligt.

Så opdagede hun en velkendt fyr slentre henad fortovet med rygsækken slynget over skulderen. Det var Brian, som hun var en slags kæreste med for tiden. Hun bankede højlydt på bilruden.

Hun gispede lettet, da Brian vendte sig rundt og fik øje på hende.

"Vil du have med?" mimede hun til Brian.

Brian smilede og nikkede.

"Åh, det er min kæreste," sagde April. "Kan vi stoppe og samle ham op, tak? Han er alligevel på vej hjem til mig."

Det var en løgn. April havde virkelig ingen idé om, hvor Brian var på vej. Manden skulede og gryntede. Han brød sig slet ikke om det. Ville han stoppe? Aprils hjerte hamrede vildt.

Brian talte i mobiltelefon, imens han stod på fortovet og ventede. Men han kiggede direkte på bilen, og April var sikker på, at han kunne se føreren temmelig tydeligt. Hun var glad for at have et potentielt vidne, hvis manden havde noget grimt i

tankerne.

Manden studerede Brian, og han så tydeligt, at han talte i mobiltelefon og kiggede direkte på ham.

Uden at sige et ord låste manden bildørene op. April signalerede, at Brian skulle sætte sig ind på bagsædet, så han åbnede bildøren og sprang ind. Han lukkede bildøren, ligesom lyssignalet skiftede, og bilerne begyndte at køre igen.

"Tak for turen," sagde Brian i et lyst tonefald.

Manden sagde slet ikke noget. Han fortsatte med at køre.

"Han kører os hjem til mig, Brian," sagde April.

"Fantastisk," svarede Brian.

April følte sig på sikker grund nu. Hvis manden virkelig havde dårlige intentioner, ville han bestemt ikke bortføre både hende og Brian. Han ville helt sikkert køre dem direkte til mors hus.

April spekulerede på, om hun skulle fortælle sin mor om manden og hendes mistanker om ham. Men nej, så var hun nødt til at fortælle, at hun havde pjækket fra timerne og blaffet hjem. Mor ville give hende stuearrest for evigt.

Desuden kunne chaufføren ikke være Peterson, tænkte hun.

Peterson var en psykotisk morder og ikke en almindelig mand, der kørte i bil.

Og Peterson var trods alt død.

Kapitel 5

Brent Merediths anspændte og dystre ansigtsudtryk fortalte Riley, at han overhovedet ikke brød sig om hendes forslag.

"Det er en åbenlys sag for mig," sagde hun. "Jeg har mere erfaring end nogen anden med den slags forskruet seriemorder."

Hun havde netop beskrevet opkaldet fra Reedsport, og Merediths kæbe var spændt hele tiden.

Efter lang tids tavshed sukkede Meredith endelig.

"Du får min tilladelse," sagde han modstræbende.

Riley drog et lettelsens suk.

"Tak, chef," sagde hun.

"Du skal ikke takke mig," brummede han. "Jeg siger ja i modstrid med min sunde fornuft. Jeg indvilliger kun, fordi du har de specielle færdigheder til at klare denne sag. Din oplevelse med den slags morder er unik. Jeg sørger for, at du får en partner."

Riley følte sig modløs. Hun vidste, at det ikke var muligt lige nu at samarbejde med Bill, men hun spekulerede på, om Meredith vidste, hvorfor der var spændinger imellem de to tidligere partnere. Hun tænkte, at det nok var sandsynligt, at Bill simpelthen havde fortalt Meredith, at han helst ville arbejde i nærheden af sit hjem for tiden.

"Men, chef..." begyndte hun.

"Ikke noget 'men'," sagde Meredith. "Og ikke flere narrestreger med at lege den ensomme ulv. Det er ikke klogt, og

det er imod vores regler. Du er næsten blevet dræbt mere end én gang. Regler er regler. Og jeg bryder flere regler nu, når jeg ikke straks sender dig på sygeorlov efter den seneste episode."

"Ja, chef," sagde Riley stille.

Meredith gubbede sin hage, imens han åbenlyst overvejede alle muligheder. Så sagde han: "Agent Vargas bliver din partner."

"Lucy Vargas?" spurgte Riley.

Meredith nikkede. Riley brød sig ikke om idéen.

"Hun var med på holdet, der dukkede op i mit hus i går aftes," sagde Riley. "Hun gjorde et godt indtryk, og jeg kan godt lide hende – men hun er for grøn. Jeg er vant til at arbejde sammen med mere erfarne folk."

Meredith smilede bredt. "Hun fik topkarakterer på akademiet. Og ja, hun er ung. Det er sjældent, at de nyuddannede fra akademiet bliver godkendt til at arbejde i Enhedsadfærdsanalysen. Men hun er virkelig meget dygtig. Hun er klar til at få erfaring på området."

Riley vidste, at hun ikke havde noget valg.

Meredith fortsatte: "Hvor hurtig kan du være klar til at tage af sted?"

Riley tænkte de nødvendige forberedelser igennem. Det stod først på prioriteringslisten, at hun måtte tale med sin datter. Og hvad ellers? Hendes rejsesæt var ikke her på hendes kontor. Hun skulle køre til Fredericksburg, stoppe derhjemme og så sørge for, at April kunne bo hos sin far og derefter køre tilbage til Quantico.

"Giv mig tre timer," sagde hun.

"Jeg ringer efter et fly," sagde Meredith. "Jeg vil underrette politichefen i Reedsport om, at vi har et team på vej. Vær på flypladsen om nøjagtigt tre timer. Hvis du kommer for sent, falder der brænde ned."

Riley rejste sig nervøst fra stolen.

"Forstået, chef" sagde hun. Hun var næsten ved at takke ham igen, men huskede så hans befaling om ikke at gøre det. Hun forlod hans kontor uden flere ord.

* * *

Riley ankom til sit hjem i løbet af en halv time og parkerede lige udenfor hoveddøren. Hun var nødt til at få fat på sit rejsesæt, der var en lille kuffert, som hun altid havde pakket med toiletartikler, en badekåbe og skiftetøj. Hun var nødt til at hente det meget hurtigt og derefter køre ind til byen, hvor hun ville forklare tingene til April og Ryan. Hun så på ingen måde frem til den del af det, men hun var nødt til at være sikker på, at April var i sikkerhed.

Da hun satte nøglen i hoveddøren, opdagede hun, at den allerede var åben. Hun vidste, at hun havde låst den, da hun tog af sted. Det gjorde hun altid og glemte det aldrig. Alle Rileys sanser blev vakt. Hun trak sin pistol ud af hylsteret og trådte indenfor.

Da hun listede ind i huset og kiggede rundt omkring hvert hjørne, blev hun opmærksom på en lang, vedvarende støj. Det lød, som om det kom omme bagved huset. Det var musik – meget

høj musik.

Hvad pokker?

Hun gik gennem køkkenet, imens hun stadig kiggede efter indbrudstyre. Bagdøren stod delvis åben, og en popsang gjaldede derude. Hun kunne lugte en velkendt aroma.

"Åh nej, ikke igen," sagde hun til sig selv.

Hun proppede sin pistol tilbage i hylsteret og gik ud. Der sad selvfølgelig April ved havebordet sammen med en mager fyr på hendes egen alder. Musikken kom fra et par små højttalere, der stod på havebordet.

Aprils øjne fyldtes med panik, da hun fik øje på sin mor. Hun stak hånden ned under havebordet for at slukke den joint, hun havde i hånden og håbede åbenbart, at den så ville forsvinde.

"Prøv ikke at skjule det," sagde Riley og gik hen mod bordet. "Jeg ved, hvad du laver."

Hun kunne nærmest ikke overdøve musikken, så hun rakte ud efter anlægget og slukkede det.

"Det er ikke, som du tror, mor," sagde April.

"Det er præcis sådan," sagde Riley. "Giv mig resten af det."

April himlede med øjnene og rakte hende en plastikpose med en lille mængde pot i.

"Jeg troede, du var på arbejde," sagde April, som om det forklarede alt.

Riley vidste ikke, om hun skulle blive mere vred eller skuffet. Hun har taget April i at ryge pot én gang tidligere. Men tingene var blevet bedre imellem dem, og hun troede, de dage lå bag dem.

Riley stirrede på den unge mand.

"Mor, det er Brian," sagde April. "Han er en ven fra skolen."

Med et fjoget grin og et glasagtigt blik rakte fyren hånden ud mod Riley.

"Hyggeligt at møde dig, fru Paige," sagde han.

Riley lod sine egne hænder hænge ned langs siden.

"Hvad laver du her nu?" spurgte Riley, henvendt til April.

"Det er her, jeg bor," sagde April med et skuldertræk.

"Du ved godt, hvad jeg mener. Du skal være hjemme hos din far."

April svarede ikke. Riley kiggede på sit ur. Tiden var knap. Hun var nødt til hurtigt at finde en løsning på situationen.

"Fortæl mig, hvad der er sket," sagde Riley.

April begyndte at se temmelig flov ud. Hun var slet ikke forberedt på denne situation.

"Jeg gik fra fars hus og hen til skolen i morges," sagde hun.

"Jeg stødte på Brian foran skolen. Vi besluttede at pjække i dag. Det er ok, hvis jeg har fravær en gang imellem. Jeg får gode karakterer. Den afsluttende eksamen er først på fredag."

Brian lo en nervøs, åndsforladt latter.

"Ja, April klarer sig virkelig godt i skolen, fru Paige," sagde han. "Hun er fantastisk."

"Hvordan kom I herhen?" spurgte Riley.

April kiggede væk. Riley gættede hurtigt, hvorfor hun var så tilbageholdende med at fortælle sandheden.

"Årh, for pokker, I har blaffet, ikke?" Sagde Riley.

"Chaufføren var en rigtig flink fyr, meget stille," sagde April.
"Brian kørte med hele vejen. Det var sikkert."

Riley kæmpede for at holde sine nerver og sin stemme i ro.

"Hvordan kan du vide, at du var i sikkerhed? April, du må aldrig køre med fremmede. Og hvorfor kom du tilbage hertil efter den forskrækkelse, vi fik i går aftes? Det er helt vildt tåbeligt. Tænk, hvis nu Peterson stadig var her?"

April smilede, som om hun vidste bedre.

"Hold nu op, mor. Du bekymrer dig for meget. Det siger de andre agenter. Jeg hørte to af dem tale om det – de to, der kørte mig til fars hus i går aftes. De sagde, at Peterson helt sikkert er død, og at du bare ikke vil acceptere det. De sagde, at den person, som har lagt de småsten, sandsynligvis har gjort det som en joke."

Riley kogte af raseri. Hun ønskede, at hun kunne fat på disse agenter. Det var modigt af dem at modsige Riley i hendes datters påhør. Hun overvejede at bede April om deres navne, men hun besluttede sig for at lade være.

"Hør efter, April," sagde Riley. "Jeg er nødt til at rejse ud af byen på arbejde i et par dage. Jeg rejser nu. Jeg kører dig hjem til din far. Jeg har brug for, at du bliver der."

"Hvorfor kan jeg ikke tage med dig?" spurgte April.

Riley spekulerede på, hvordan i alverden teenagere kunne være så dumme med nogle ting.

"Fordi, du er nødt til at tage din eksamen," sagde hun. "Du er nødt til at bestå, ellers kommer du bagud i skolen. Du er nødt

til at bestå engelsk, og du har sløset med det fag uden grund. Og desuden arbejder jeg. Det er ikke altid sikkert at være med, når jeg er på arbejde. Det burde du vide nu."

April sagde intet.

"Kom med ind," sagde Riley. "Vi har kun få minutter. Jeg er nødt til at få pakket nogle ting, og det skal du også. Så kører jeg dig hjem til din far."

Henvendt til Brian tilføjede Riley: "Og jeg kører også dig hjem."

"Jeg kan blaffe," sagde Brian.

Riley stirrede på ham.

"Ok, så," sagde Brian med et underdanigt ansigtsudtryk. Han og April rejste sig fra bordet og fulgte efter Riley ind i huset.

"Kom så. Ind i bilen begge to," sagde hun. Teenagerne forlod lydigt huset.

Hun låste den nye lås, som hun havde sat på bagdøren, og gik derefter fra rum til rum og sørgede for, at alle vinduer var lukkede og låst.

I sit soveværelset hentede hun sin rejsetaske og tjekkede, at alt, hvad hun havde brug for, stadig var i den. Da hun gik, kiggede hun nervøst på sin seng, som om småstenene muligvis var vendt tilbage. Et øjeblik undrede hun sig over, hvorfor hun var på vej til en anden stat i stedet for at blive her og forsøge at spore morderen, der havde anbragt dem der for at plage hende.

Desuden skræmte Aprils nye adfærd hende. Kunne hun stole på, at datteren var i sikkerhed i Fredericksburg? Det havde hun

troet indtil nu, men nu var hun i tvivl.

Der var stadigvæk ikke noget, hun kunne gøre for at ændre tingene. Hun havde forpligtet sig til at tage den nye sag og måtte rejse. Da hun gik ud til bilen, kiggede hun ind i de tykke, mørke skove og ledte efter ethvert tegn på Peterson.

Men der var ingen.

Kapitel 6

Riley kiggede på uret i bilen, imens hun kørte teenagerne ind i den eksklusive del af Fredericksburg og gispede, da hun så, hvor lidt tid hun havde tilbage. Merediths ord ramte hende straks.

Hvis du kommer for sent, falder der brænde ned.

Måske – forhåbentlig – ville hun nå flyet til tiden. Hun havde planlagt bare at stoppe derhjemme og få fat på sit rejsesæt, og nu var tingene blevet meget mere komplicerede. Hun spekulerede på, om hun skulle ringe til Meredith og advare ham om, at familieproblemer kunne forsinke hende. Nej, hendes chef havde været forbeholden nok allerede. Hun kunne ikke forvente, at han skulle være mere forstående.

Heldigvis lå Brians hjem på vejen til Ryans hus. Da Riley kørte ind til siden ved en stor gård og stoppede bilen, sagde hun: "Jeg burde gå med ind og fortælle dine forældre, hvad der er sket."

"De er ikke hjemme," sagde Brian med et skuldertræk. "Far kommer aldrig tilbage igen, og mor er ikke der meget."

Han steg ud af bilen, vendte sig om og sagde: "Tak for turen." Da han gik hen mod sit hjem, spekulerede Riley på, hvilken slags forældre der ville lade sådant et stort barn på egen hånd. Vidste de ikke, hvilken slags problemer en teenager kunne komme i?

Men måske havde hans mor ikke rigtig noget valg, tænkte Riley elendig til mode. Og er jeg den rigtige til at bedømme det? Så snart Brian var gået indenfor, kørte Riley væk. April havde

ikke sagt noget under hele turen, og hun lod ikke til at være i humør til at tale nu. Riley vidste ikke, om tavsheden skyldtes surmuleri eller skam. Det gik op for hende, at der åbenbart var meget, hun ikke vidste om sin egen datter.

Riley var ked af det både på sine egne og Aprils vegne. I går kom de bedre ud af det sammen. Hun troede, at April begyndte at forstå presset på en FBI-agent. Men så havde Riley insisteret på, at April skulle tage hen til sin fars hus i aften, og i dag gjorde April oprør mod at blive tvunget til at gøre det.

Riley mindede sig selv om, at hun burde være meget mere sympatisk. Hun havde altid været noget af en oprører selv. Og Riley vidste, hvordan det var at miste en mor og have en fjern far. April var helt sikkert bange for, at det samme skulle ske for hende.

Hun er rædselsslagen for, at der skal ske mig noget, indså Riley. I løbet af de seneste måneder havde April set sin mor gennemleve både fysiske og følelsesmæssige skader. Efter gårsdagens indbrud var April helt sikkert meget bekymret. Riley mindede sig selv om, at hun var nødt til at være mere opmærksom på, hvordan hendes datter havde det. Hvem som helst i en hvilken alder kunne have svært ved at klare Rileys komplicerede liv.

Riley parkerede foran huset, som hun engang havde delt med Ryan. Det var et stort, smukt hus med en søjlegang ved indkørslen. Riley valgte at parkere ude på gaden i stedet for at køre ind i indkørslen og holde i læ.

Hun havde aldrig følt sig hjemme her. Hun havde hun boet

i et respektabelt forstadsområde, som aldrig havde passet til hende. Hendes ægteskab, huset og kvarteret havde alt sammen repræsenteret så mange forventninger, som hun aldrig havde følt sig i stand til at opfylde.

I årenes løb havde Riley indset, at hun var bedre til sit job, end hun nogensinde ville være til at leve et normalt liv. Til sidst havde hun forladt sit ægteskab, huset og kvarteret, hvilket gjorde hende endnu mere fast besluttet på at leve op til forventningerne om at være en god mor for sin teenagedatter.

Da April ville åbne bildøren, sagde Riley: "Vent."

April vendte sig og så forventningsfuldt på hende.

Uden så meget som at tænke sig om, sagde Riley: "Jeg forstår det. Jeg forstår."

April stirrede overrasket på hende. Et øjeblik så det ud som om, hun ville begynde at græde. Riley var næsten lige så overrumplet som datteren. Hun vidste ikke helt, hvad der var sket med hende. Hun vidste kun, at lige nu var ikke det rette tidspunkt at være belærende. Hun havde også en mavefornemmelse af, at hun havde sagt lige præcis det rigtige.

Riley og April steg ud af bilen og gik sammen hen til huset. Hun vidste ikke, om hun håbede, at Ryan ville være hjemme eller ej. Hun ville ikke skændes med ham, og hun havde allerede besluttet sig for ikke at fortælle ham om episoden med marihuana. Hun vidste, at hun burde, men der var ganske enkelt ikke tid til at håndtere hans reaktioner. Alligevel var hun virkelig nødt til at forklare ham, at hun ville være bortrejst i et par dage.

Gabriela, den tykke, middelaldrende guatemalanske kvinde, der havde arbejdet som familiens husholderske i årevis, hilste på Riley og April i døren. Gabrielas øjne var store af bekymring.

"Du godeste, hvor har du været?" Spurgte hun med sin stærke accent.

"Undskyld, Gabriela," svarede April ydmygt.

Gabriela kiggede indgående på Aprils ansigt. Riley kunne se på hendes ansigtsudtryk, at hun havde opdaget, at April havde røget pot.

"Fjols!" Sagde Gabriela skarpt på spansk.

"Jeg er virkelig ked af det," sagde April og lød virkelig angerfuld.

"Kom med," sagde Gabriela. Da hun førte April væk, vendte hun sig og sendte Riley et bittert og misbilligende blik.

Riley krympede sig under det blik. Gabriela var et af de få mennesker i verden, der virkelig skræmte hende. Kvinden havde også en vidunderlig måde at håndtere April på, og i det øjeblik så det ud til, at hun var bedre til at være forælder end Riley var.

Riley kaldte efter Gabriela, "Er Ryan her?"

Da hun gik væk, svarede Gabriela: "Sí." Så kaldte hun ind i huset, "Señor Paige, din datter er tilbage."

Ryan dukkede op i gangen, klædt på og klar til at gå. Han så overrasket ud, da han fik øje på Riley.

"Hvad laver du her?" Spurgte han. "Hvor var April?"

"Hun var hjemme hos mig."

"Hvad? Efter alt, hvad der skete i går aftes, tog du hende med

hjem?»

Rileys kæber var sammenbidte af harme.

"Jeg tog ikke hende nogen steder," sagde hun. "Spørg hende, hvis du vil vide, hvordan hun kom dertil. Jeg kan ikke gøre noget ved, hvis hun ikke ønsker at bo sammen med dig. Du er den eneste, der kan ordne det."

"Det er alt sammen din skyld, Riley. Du er årsagen til, at hun er ustyrlig."

I et par sekunder var Riley rasende. Men hendes raseri blev erstattet af en følelse af, at han måske havde ret. Det var ikke fair, men han vidste virkelig, hvordan han skulle ramme hendes ømme punkter.

Riley tog en lang, dyb indånding og sagde: "Jeg rejser bort i et par dage. Jeg har en sag i staten New York. April er nødt til at bo her, og hun er nødt til at være i sikkerhed. Forklar venligst situationen for Gabriela."

"Du må selv forklare situationen til Gabriela," snerrede Ryan. "Jeg skal mødes med en klient nu."

"Og jeg har et fly, der afgår nu."

De stod og stirrede på hinanden et øjeblik. Deres skænderi var nået til et dødvande. Da hun så ind i hans øjne, mindede Riley sig selv om, at hun engang havde elsket ham. Og han havde vist elsket hende lige så meget. Det var dengang, da begge var unge og fattige, før han var blevet en succesfuld advokat, og hun var blevet FBI-agent.

Hun kunne ikke undgå at bemærke, at han stadig var en meget

flot mand. Han gjorde meget ud af sig selv og tilbragte mange timer i træningscenteret. Riley vidste også udmærket, at han havde masser af kvinder i sit liv. Det var en del af problemet, at han nød sin frihed som ungkarl for meget til at bekymre sig om forældreskabet.

Ikke at jeg gør det meget bedre selv, tænkte hun.

Så sagde Ryan, "Det handler altid om dit job."

Riley kvalte sin vrede. De havde talt igen og igen om dette. På en eller anden måde var hendes arbejde for farligt og for banalt. Hans job var det, der betød noget, fordi han tjente mange flere penge, og fordi han hævdede at have gjort en reel forskel i verden. Som om det at føre retssager for velhavende klienter var vigtigere end Rileys uendelige krig mod det onde.

Men hun kunne ikke blive ved med at lade sig trække ind i dette gamle skænderi. Ingen af dem vandt det nogensinde alligevel.

"Vi må tale om det, når jeg kommer tilbage," sagde hun.

Hun vendte sig og gik ud af huset. Hun hørte Ryan lukke døren bag sig.

Riley satte sig ind i bilen og kørte. Hun havde mindre end en time til at komme tilbage til Quantico. Alting kørte rundt i hendes hoved. Der var sket for meget for hurtigt. For kort tid siden besluttede hun sig for at tage en ny sag. Nu spekulerede hun på, om det var den rigtige ting at gøre. Ikke kun havde April problemer med at klare sig, men hun var sikker på, at Peterson var tilbage i hendes liv.

Men på en måde gav det god mening. Så længe April boede hos sin far, ville hun være i sikkerhed for Petersons greb. Og Peterson ville ikke tage nogen andre til fange under Rileys fravær. Selvom hun syntes, han var en gåde, så vidste Riley en ting med sikkerhed. Det var kun hende, som var målet for hans hævn. Hun og ingen anden var hans næste offer. Og det ville føles godt at være langt væk fra ham et stykke tid.

Hun mindede sig selv om den hårde lektie, hun havde lært under den seneste sag – ikke at påtage sig alt det onde i verden, alt sammen på samme tid. Det kunne koges ned til et simpelt motto: Et monster ad gangen.

Og lige nu gik hun efter en særlig ondskabsfuld type. En gerningsmand, som, hun vidste, snart ville slå til igen.

Kapitel 7

Manden begyndte at trække kæder ud i deres fulde længde på den lange arbejdsbord i kælderen. Det var mørkt udenfor, men alle disse led i rustfrit stål var lyse og skinnende i lyset af elpæren.

Han trak en af kæderne ud i sin fulde længde. Den skramlende lyd vakte forfærdelige minder om at være lænket, buret inde og blive tortureret med kæder som disse. Men det var, som om han fortsatte med at fortælle sig selv: Jeg er nødt til at se min frygt i øjnene.

Og for at gøre det måtte han overbevise sig selv om, at han var herre over kæderne. I fortiden havde kæderne alt for ofte været herre over ham.

Det var en skam, at nogen måtte lide på grund af dette. I fem år troede han, at han havde lagt alt dette bag sig. Det havde hjulpet så meget, da kirken hyrede ham til at være nattevagt. Han kunne lide det job og var stolt over den autoritet, der fulgte med det. Han kunne godt lide at føle sig stærk og nyttig.

Men i sidste måned fyrede de ham. De havde brug for nogen med sikkerhedskompetencer og bedre uddannelsespapirer. Nogen større og stærkere. De lovede ham et arbejde som havemand. Han tjente stadig penge nok til at betale huslejen for sit lille hus.

Alligevel havde tabet af jobbet og tabet af den autoritet, det gav ham, rystet ham og fået ham til at føle sig hjælpeløs. Trangen

brød frem igen – denne desperation efter ikke at være hjælpeløs. Det voldsomme behov for at beherske kæderne, så de ikke kunne tage magten over ham igen. Han havde før prøvet at flygte fra trangen, som om han kunne efterlade sit indre mørke her i kælderen. Sidste gang kørte han hele vejen til Reedsport i håb om at undslippe det. Men han kunne ikke.

Han vidste ikke, hvorfor han ikke kunne. Han var en god mand med et godt hjerte, og han kunne godt lide at være pligtopfyldende. Men før eller senere vendte hans venlighed sig altid imod ham. Da han hjalp sygeplejersken med at bære indkøbsvarer hen til hendes bil i Reedsport, smilede hun og sagde: "Sikke en god dreng!"

Han vred sig ved mindet om smilet og disse ord.

"Sikke en god dreng!"

Hans mor havde smilt og sagt sådanne ting, selvom hun holdt kæden om hans ben for kort til, at han kunne nå mad eller kigge ud af vinduet. Og nonnerne havde også smilet og sagt lignende, da de kiggede på ham ind gennem den lille firkant, der blev åbnet i døren til hans lille fængsel.

"Sikke en god dreng!"

Ikke alle var grusomme, vidste han. De fleste mennesker ville ham det faktisk godt, især i den lille by, hvor han havde boet længe. De kunne endda lide ham. Men hvorfor behandlede alle ham som et barn – nærmest som et handicappet barn? Han var syvogtyve år gammel, og han vidste, at han var usædvanligt velbegavet. Hans hoved var fyldt med gode idéer, og han stødte

næsten aldrig på et problem, han ikke kunne løse.

Men selvfølgelig vidste han, hvorfor folk så ham, som de gjorde. Det var, fordi han næsten ikke kunne tale. Han havde stammet håbløst hele sit liv, og han prøvede næsten aldrig at tale, selvom han forstod alt det, andre sagde.

Og han var lille og svag, og hans ansigtstræk var barnlige, ligesom hos folk, der havde en medfødt defekt. Fanget i det lidt misformede kranium fandtes et bemærkelsesværdigt sind, der var svækket i sit ønske om at gøre strålende ting i denne verden. Men det vidste ingen. Ingen overhovedet. Ikke engang lægerne på det psykiatriske hospital vidste det.

Det var ironisk.

Folk troede ikke, at han kendte et ord som ironisk. Men det gjorde han.

Nu stod han nervøs med en bluseknap i hånden. Han havde taget den af sygeplejerskerens bluse, da han hængt hende op. Mindet om hende, kiggede han på barnesengen, hvor han havde holdt hende fastbundet i mere end en uge. Han ville ønske, at han kunne tale med hende og forklare, at han ikke ønskede at være grusom, men der var bare det, at hun mindede så meget om hans mor og nonnerne, især i sygeplejerskeuniform.

Synet af hende i den uniform havde forvirret ham. Det var det samme med den kvindelige fængselsvagt for fem år siden. I hans sind var begge kvinder på en måde smeltet sammen med hans mor, nonnerne og medarbejderne på det psykiatriske hospital. Han havde kæmpet, men tabt kampen om at skelne dem fra

hinanden.

Det var en lettelse at være færdig med sygeplejersken. Det var et forfærdeligt ansvar at holde hende bundet sådan, give hende vand og lytte til hende stønne gennem den kæde, han havde brugt til at kneble hende med. Han løsnede kun kneblen for at putte et sugerør i hendes mund til vand nu og da. Så prøvede hun at skrike.

Hvis han blot kunne have forklaret hende, at hun ikke måtte skrike, fordi der var naboer på den anden side af gaden, som ikke må høre det. Hvis bare han kunne have fortalt hende det, ville hun måske have forstået det. Men han kunne ikke forklare noget som helst med sin håbløse stammen. I stedet havde han tavst truet hende med et skarpt barberblad. Truslen havde ikke fungeret i længden. Så han var nødt til at skære hendes hals over.

Så kørte han hende tilbage til Reedsport og hængte hende op, så alle kunne se hende. Han vidste ikke hvorfor. Måske var det en advarsel. Hvis bare folk kunne forstå det. Hvis de gjorde det, behøvede han ikke være så grusom.

Måske var det også hans måde at fortælle verden, hvor ked af det han var.

For han var ked af det. Han ville gå til blomsterhandleren i morgen og købe blomster – en billig lille buket – til familien. Han kunne ikke tale med blomsterhandleren, men han kunne skrive enkle instrukser. Gaven ville være anonym. Og hvis han kunne finde et godt sted at gemme sig, ville han stå i nærheden af graven, når de begravede hende, og han ville bøje sit hoved

som enhver anden sørgende.

Han trak en anden kæde ud i fuld længde på sin arbejdsbænk og bøjede derefter dens ender så tæt sammen, som han kunne anbragte, imens han gjorde alt, hvad han kunne for at dæmpe dens raslen. Men inderst inde vidste han godt, at dette ikke var nok til at gøre ham til herre over kæderne. Han var nødt til at bruge kæderne igen. Og han ville også bruge en af de spændetrøjer, som han stadig var i besiddelse af. Nogen skulle være bundet, ligesom han havde været bundet.

En anden ville være nødt til at lide og dø.

Kapitel 8

Så snart Riley og Lucy trådte ud af FBI-flyet, kom en ung uniformeret politimand løbende hen imod dem på asfalten.

"Jeg er så glad for at se jer," sagde han. "Politichef Alford er så ophidset, at han snart skal bindes fast. Hvis ikke nogen tager Rosemarys lig ned nu, får han muligvis et slagtilfælde. Journalister er allerede i gang med at dække sagen. Jeg hedder Tim Boyden."

Rileys hjerte sank, da hun og Lucy præsenterede sig selv. Nyhedsmedier på gerningsstedet var et hurtigt og sikkert tegn på problemer. Sagen ville få en svær begyndelse.

"Skal jeg hjælpe jer med at bære noget?" Spurgte politibetjent Boyden.

"Vi klarer den," sagde Riley. Hun og Lucy havde kun et par små poser.

Politibetjent Boyden pegede hen over det asfalterede område.

"Bilen holder lige derovre," sagde han.

De gik alle tre hurtigt hen til bilen. Riley satte sig ind på passagersædet, imens Lucy tog bagsædet.

"Vi er kun et par minutters kørsel fra byen," sagde Boyden, da han begyndte at køre. "Jeg fatter simpelthen ikke, at det her er sket. Stakkels Rosemary. Alle holdt så meget af hende. Hun hjalp altid andre mennesker. Da hun forsvandt for et par uger siden, frygtede vi det værste. Men vi kunne ikke have forestillet os...»

Hans stemme forsvandt, og han rystede på hovedet i forfærdet vantrø.

Lucy lænede sig frem fra bagsædet.

"Jeg kan forstå, at I har oplevet et lignende mord før dette," sagde hun.

"Ja, dengang jeg stadig gik i gymnasiet," sagde Boyden. "Det skete dog ikke lige her i Reedsport. Det var nær Eubanks, som er længere mod syd langs floden. Et lig viklet ind i kæder, ligesom Rosemary. Liget havde også en spændetrøje på. Har politichefen ret? Er der en seriemorder på spil?"

"Det kan vi ikke sige noget om endnu," sagde Riley.

Sandheden var, at hun troede, at politichefen have ret. Men den unge betjent virkede ophidset nok allerede. Der var ingen grund til at skræmme ham yderligere.

"Jeg fatter det ikke," sagde Boyden og rystede igen på hovedet. "En dejlig lille by som vores. En dejlig dame som Rosemary. Jeg fatter det ikke."

Da de kørte ind i byen, så Riley et par sendevogne med tv-journalister på den lille hovedgade. En helikopter fra en tv-station kredsede over byen.

Boyden kørte hen til en afspærring, hvor en lille klynge af journalister stod samlet. En betjent vinkede bilen igennem. Et par sekunder senere kørte Boyden bilen langs en strækning med togskiner. Liget hang ned fra en elmast. Flere uniformerede politibetjente stod et par meter derfra.

Da Riley trådte ud af bilen, genkendte hun politichef

Raymond Alford. Han kom hen imod hende og så absolut ikke glad ud.

"Jeg håber virkelig, du har en god grund til, at vi stadig har liget hængende her," sagde han. "For os er det et rent mareridt. Borgmesteren truer med at afskedige mig."

Riley og Lucy fulgte ham hen imod liget. I det sene eftermiddags sollys så det endnu mere mærkværdigt ud, end det havde gjort på de fotos, Riley havde set på sin computer. De rustfrie stålkæder gnistrede i sollyset.

"Jeg går ud fra, at du har afspærret gerningsstedet," sagde Riley til Alford.

"Vi har gjort det så godt vi kunne," sagde Alford. "Vi har afspærret området så langt væk, at ingen kan se liget undtagen fra floden. Vi har omdirigeret togene til at køre udenom byen. Det forsinker dem og ødelægger deres tidsplan. Det må være sådan, at Albany-nyhedskanalerne fandt ud af, at der foregår noget her. De har bestemt ikke hørt om det fra mine folk."

Mens Alford talte, druknede hans stemme i larmen fra tv-station-helikopteren, da den fløj direkte henover hovedet på ham. Han opgav at prøve at sige det, han ville sige. Riley kunne aflæse bandeordene på læberne, da han kiggede op på helikopteren. Uden at stige til vejrs drejede helikopteren væk i en cirkelbevægelse. Piloten havde tydeligvis til hensigt at kredse rundt på denne måde.

Alford tog sin mobiltelefon frem. Da han fik nogen i røret, råbte han: "Jeg sagde, at du skulle holde din forbandede

helikopter væk fra dette sted. Fortæl nu din pilot, at han skal flyve op over fem hundrede fod. Det er loven."

Ud fra Alfords ansigtsudtryk at dømme tænkte Riley, at personen i den anden ende gav ham en vis modstand.

Endelig sagde Alford: "Hvis du ikke får den fugl fløjet ud herfra lige nu, bliver dine journalister udelukket fra nyhedskonferencen, jeg skal holde i eftermiddag."

Hans ansigt slappede lidt af. Han så op og ventede. Efter et øjeblik steg helikopteren til en mere rimelig højde. Støjen fra dens motor fyldte stadig luften med en høj og vedvarende summen.

"For pokker, jeg håber ikke, vi får mere af det her," knurrede Alford. "Så snart vi får skåret liget ned, så er der mindre her til at tiltrække dem. På kort sigt går jeg ud fra, at der er en positiv side ved det. Hoteller og andre overnatningssteder får noget ekstra indtjening. Det gælder også restauranterne – journalisterne skal jo spise. Men i det lange løb vil det være skidt, hvis turister bliver skræmt væk fra Reedsport."

"Du har gjort et godt stykke arbejde med at holde dem væk fra gerningsstedet," sagde Riley.

"Ja, det er altid noget," sagde Alford. "Kom nu, lad os få arbejdet gjort."

Alford førte Riley og Lucy nærmere det ophængte lig. Liget var fastgjort i en kædesele, der var viklet omkring det. Selen var bundet fast til et tungt reb, der løb gennem en stålskive, som var fastgjort til en høj elmast. Resten af rebet faldt ned på jorden i

en skarp vinkel.

Riley kunne se kvindens ansigt nu. Den slående lighed med Marie ramte hende endnu engang som et elektrisk stød. Det var den samme tavse smerte og kval, som hendes venindes ansigt havde udtrykt, efter hun havde hængt sig selv. De svulmende øjne og kæden, der kneblede munden gjorde synet endnu mere foruroligende.

Riley kiggede på sin nye partner for at se, hvordan hun reagerede. Til sin overraskelse så hun, at Lucy allerede var i gang med at tage noter.

"Er det her dit første gerningssted?" spurgte Riley hende.

Lucy nikkede bare, imens hun skrev og observerede. Riley syntes, at hun taklede synet af liget vældig godt. Mange andre grønskollinger ville være i gang med at kaste op i buskene på dette tidspunkt.

Alford så derimod ud til at have kvalme. Selv efter alle disse timer havde han ikke vænnet sig til det. For hans egen skyld håbede Riley heller ikke, at han nogensinde ville det.

"Ikke meget af en lugt endnu," sagde Alford.

"Ikke endnu," sagde Riley. "Hun er stadig i en tilstand af autolyse, for det meste kun intern cellefordeling. Det er ikke varmt nok til at fremskynde forrådnelsesprocessen. Kroppen er ikke begyndt at nedbrydes indefra. Det er på det tidspunkt, at lugten vil blive rigtig dårlig."

Alford så mere og mere bleg under denne tale.

"Hvad med rigor mortis?" spurgte Lucy.

"Jeg er sikker på, at rigor mortis er indtruffet," sagde Riley. "Tilstanden vil sandsynligvis vare yderligere tolv timer."

Det så slet ikke ud til at tage pippet fra Lucy. Hun fortsatte bare med at tage flere noter.

"Har du fundet ud af, hvordan morderen fik hende derop?" spurgte Lucy Alford.

"Vi har en idé om det," sagde Alford. "Han klatrede op og bandt remskiven på plads. Så trak han liget op. Du kan selv se, hvordan det er fastgjort."

Alford pegede på et bundt jernvægte, der lå ved siden af jernbanesporene. Rebet var bundet gennem huller i vægtene og knyttet omhyggeligt, så de ikke kunne løsne sig. Vægterne var den slags, der kunne findes i vægtmaskiner i et motionscenter.

Lucy bøjede sig ned og kiggede nærmere på vægterne.

"Der er næsten nok vægt her til fuldstændigt at opveje kroppen," sagde Lucy. "Det er mærkeligt, at han trak alle disse tunge ting med sig. Man skulle tro, han bare ville have bundet rebet direkte til masten."

"Hvad fortæller det dig?" spurgte Riley.

Lucy tænkte sig om et øjeblik.

"Han er lille og ikke særlig stærk," sagde Lucy. "Remskiven kunne ikke klare det alene. Han havde brug for vægten til at hjælpe sig."

"Supergodt," sagde Riley. Så pegede hun på den modsatte side af jernbanesporene. På en kort strækning kunne man delvis se dækspor fra det nærliggende fortov til den smudsige jord. "Og

du kan se, at han kørte sit køretøj meget tæt på. Det var han nødt til. Han kunne ikke trække liget særlig langt på egen hånd."

Riley undersøgte jorden nær elmasten og fandt skarpe aftryk i jorden.

"Det ser ud til, at han brugte en stige," sagde hun.

"Ja, og vi fandt stigen," sagde Alford. "Kom, så skal jeg vise jer det."

Alford tog Riley og Lucy med tværs hen over jernbanesporene til et forfaldent lager, som var bygget af bølgeblik. Der hang en opbrudt hængelås på dørenes hasp.

"I kan se, hvordan han brød ind her," sagde Alford. "Det var let nok at gøre med en boltsaks. Dette lager bruges ikke til meget andet end langtidsopbevaring, så det er ikke særlig sikkert."

Alford åbnede døren og tændte lysstofrørene. Stedet var faktisk for det meste tomt, undtagen for et par leveringskasser, der var dækket af spindelvæv. Alford pegede på en høj stige, der stod mod væggen ved siden af døren.

"Der er stigen," sagde han. "Vi fandt frisk mudder på benene. Den hører sandsynligvis til her, og morderen kendte til den. Han brød ind, trak den ud og klatrede op for at binde remskiven på plads. Da han havde placeret liget, hvor han ønskede det, bar han stigen tilbage herind og kørte væk."

"Måske tog han også remskiven inde fra lageret," foreslog Lucy.

"Forsiden af dette lager er oplyst om natten," sagde Alford. "Så han er dristig, og jeg vil vædde på, at han er temmelig hurtig,

selvom han ikke er meget stærk."

I det øjeblik lød der en skarp, høj lyd udenfor.

"Hvad i helvede?" råbte Alford.

Riley vidste straks, at det var et skud.

Kapitel 9

Alford trak sin pistol og gik bevæbnet ud af lageret. Riley og Lucy fulgte med deres hænder på deres egne pistoler. Udenfor svævede der noget i cirkler omkring elmasten, hvor liget hang. Det lavede en vedvarende summende lyd.

Den unge betjent Boyden havde trukket sin pistol. Han havde lige affyret et skud mod den lille drone, der kredsede om liget og var klar til at affyre næste skud.

"Boyden, læg den forbandede pistol væk!" råbte Alford. Han stak sit eget våben i hylsteret.

Boyden vendte sig overrasket mod Alford. Lige da han lagde sit våben væk, steg dronen højere op og fløj væk.

Politichefen var rasende.

"Hvad i helvede er det du foretager dig, når du affyrer skud på den måde?" snurrede han ad Boyden.

"Beskyttelse af gerningsstedet," sagde Boyden. "Det er sandsynligvis nogle bloggere, der tager billeder."

"Sandsynligvis," sagde Alford. "Og jeg bryder mig lige så lidt om det, som du gør. Men det er ulovligt at skyde disse tingester ned. Desuden er der folk i området. Du burde vide bedre."

Boyden bøjede hovedet.

"Undskyld, chef," sagde han.

Alford vendte sig mod Riley.

"Droner, for helvede!" Sagde han. "Jeg hader bestemt det

enogtyvende århundrede. Agent Paige, fortæl mig, at vi kan tage liget ned nu."

"Har du flere billeder end dem, jeg så?" Spurgte Riley.

"Masser af dem, der viser enhver lille detalje," sagde Alford.

"Du kan se på dem på mit kontor."

Riley nikkede. "Jeg har set, hvad jeg havde brug for at se her. Og du har gjort et godt stykke arbejde med at holde gerningsstedet under kontrol. Gå videre og skær hende ned."

Alford sagde til Boyden, "Ring til den lokale retsmediciner. Fortæl ham, at han ikke behøver at trille tommelfingre og vente længere."

"Forstået, chef," sagde Boyden og tog sin mobiltelefon frem.

"Kom nu," sagde Alford til Riley og Lucy. Han tog dem med hen til sin politibil. Da de satte sig ind og kørte, vinkede en betjent bilen forbi barrikaden ud på hovedgaden.

Riley noterede ruten omhyggeligt. Morderen ville have kørt sit køretøj ind og ud ad den samme rute, som både Boyden og Alford brugte. Der var ingen anden vej ind i området mellem lageret og togsporene. Det virkede sandsynligt, at nogen havde set morderens køretøj, selvom de måske ikke havde troet det usædvanligt.

Reedsport politistation var intet andet end en lille murstenbygning lige ved byens hovedgade. Alford, Riley og Lucy gik ind og satte sig på politichefens kontor.

Alford lagde en stak mapper på sit skrivebord.

"Her er alt, hvad vi har," sagde han. "Den komplette mappe

om den gamle sag fra for fem år siden og alt indtil nu om mordet i går aftes."

Riley og Lucy tog hver enkelt mappe og begyndte at gennemse dem. Rileys opmærksomhed blev henledt på billederne fra den første sag.

De to kvinder var på samme alder. Den første arbejdede i et fængsel, hvilket betød, at hun til en vis grad kunne ende som muligt offer. Men den anden ville blive betragtet som et lavere risiko offer. Og der var ingen indikation af, at nogen af dem frekventerede barer eller andre steder, der ville gøre dem specielt sårbare. I begge tilfælde havde de, der kendte kvinderne, beskrevet dem som venlige, hjælpsomme og konventionelle. Og alligevel måtte der være en faktor, der gjorde morderen tiltrukket af netop disse kvinder.

"Har I gjort nogen fremskridt vedrørende Marla Blaineys drab?" spurgte Riley Alford.

"Sagen hørte til under Eubanks politi- og retskreds. Kaptajn Lawson. Men jeg samarbejdede med ham på sagen. Vi fandt ud af noget vigtigt. Kæderne var helt almindelige. Morderen kunne have hentet dem i enhver hardwarebutik."

Lucy lænede sig ind mod Riley for at se på de samme billeder.

"Alligevel købte han en masse af dem," sagde Lucy. "Man skulle tro, at en ekspedient ville have bemærket nogen, der køber så mange kæder."

Alford nikkede enigt.

"Ja, det var, hvad vi troede på det tidspunkt. Men vi

kontaktede hardwareforretninger rundt omkring i området. Ingen af butiksfolkene kunne huske noget usædvanligt salg af kæder. Han må have købt nogle få ad gangen her og der uden at tiltrække megen opmærksomhed. Da han nåede frem til tidspunktet for mordet, havde han en stor bunke af dem lige ved hånden. Det har han måske stadigvæk."

Riley kiggede indgående på den spændetrøje, som kvinden havde på. Den så identisk ud med den, der blev brugt til at binde gårsdagens offer.

"Hvad med spændetrøjen?" Spurgte Riley.

Alford trak på skuldrene. "Man skulle tro, at sådan noget ville være let at spore. Men vi har intet. Det er standardudstyr på psykiatriske hospitaler. Vi har undersøgt alle hospitaler i hele staten, inklusive et lige her i nærheden. Ingen havde bemærket, at der manglede eller var stjålet spændetrøjer."

En tavshed fulgte, da Riley og Lucy fortsatte med at kigge på rapporter og fotos. Ligene var blevet efterladt inden for 16 kilometer fra hinanden. Alt tydede på, at morderen sandsynligvis ikke boede særlig langt væk. Men den første kvindes lig var blevet smidt ubevægeligt på en flodbred. I løbet af de fem år mellem mordene havde morderen holdning ændret sig på en eller anden måde.

"Så, hvad tror du om denne fyr?" Spurgte Alford. "Hvorfor spændetrøjen og alle kæderne? Virker det ikke temmelig overdrevent?"

Riley tænkte sig om et øjeblik.

"Ikke i hans sind," sagde hun. "Det handler om magt. Han vil begrænse sine ofre, ikke kun fysisk, men symbolsk. Det går langt ud over det praktiske. Det handler om at fjerne offerets magt. Morderen ønsker virkelig at understrege dette."

"Men hvorfor kvinder?" spurgte Lucy. "Hvis han ønsker at nedbryde sine ofre, ville det ikke være mere dramatisk med mænd?"

"Det er et godt spørgsmål," svarede Riley. Hun tænkte tilbage på gerningsstedet – hvordan kroppen var blevet så omhyggeligt opvejet.

"Men husk, han er ikke særlig stærk," sagde Riley. "Det kan delvis være et spørgsmål om at vælge lettere mål. Middelaldrende kvinder som disse vil sandsynligvis udgøre en mindre kamp. Men de står sandsynligvis også for noget i hans sind. De blev ikke valgt som enkeltpersoner, men som kvinder – og hvad det end er, kvinder repræsenterer for ham."

Alford knurrede kynisk.

"Så du siger, at det ikke var noget personligt," sagde han. "Det er ikke, fordi disse kvinder har gjort noget for at blive fanget og dræbt. Det er ikke, fordi morderen selv troede, at de særligt fortjente det."

"Sådan går det ofte," sagde Riley. "I min seneste sag gik morderen målrettet efter kvinder, der købte dukker. Han var ligeglad med, hvem de var. Det eneste, der betød noget, var, at han så dem købe en dukke."

Der blev stille igen. Alford kiggede på sit ur.

"Jeg har en pressekonference om cirka en halv time," sagde han. "Er der noget andet, vi har brug for at diskutere inden da?"

Riley sagde: "Jo før agent Vargas og jeg kan interviewe ofrets nærmeste familie, desto bedre. Helst i aften, hvis det er muligt."

Alford rynkede bekymret øjenbrynene.

"Det tror jeg ikke," sagde han. "Hendes mand døde ung, måske for femten år siden. Alt, hvad hun har tilbage, er et par voksne børn, en søn og en datter, som begge har deres egne familier. De bor midt i byen. Mine folk har interviewet dem hele dagen. De er virkelig trætte og fortvivlede. Lad os give dem en pause indtil i morgen, før vi gennemgår sagen med dem."

Riley så, at Lucy var ville gøre indsigelse, så hun stoppede hende med en stille bevægelse. Det var smart af Lucy at ønske straks at interviewe familien. Men Riley vidste også bedre end at skabe konflikter med de lokale politifolk, især når de var så kompetente som Alford og hans team.

"Jeg forstår," sagde Riley. "Lad os prøve til i morgen formiddag. Hvad med familien til det første offer?"

"Jeg tror, der stadig kan være nogle slægtninge nede i Eubanks," sagde Alford. "Jeg tjekker det. Lad os bare ikke skynde os. Morderen har slet ikke travlt. Hans sidste mord var for fem år siden, og han formodes ikke at slå til lige med det samme igen. Lad os tage os tid til at gøre tingene rigtigt."

Alford rejste sig fra sin stol.

"Jeg må hellere gøre klar til pressekonferencen," sagde han. "Vil I to være en del af det? Har du noget, du vil sige?"

Riley tænkte over det.

"Nej, det tror jeg ikke," sagde hun. "Det er bedst, hvis FBI for tiden holder lav profil. Vi ønsker ikke, at morderen skal føle, at han får en masse reklame. Han er måske mere tilbøjelig til at vise sig, hvis han ikke tror, han får den opmærksomhed, han fortjener. Lige nu er det bedre for dig at være det ansigt, folk ser."

"Nå, men I kan bo her," sagde Alford. "Jeg har reserveret et par værelser på en lokal Bed & Breakfast til jer. Der holder også en bil ude foran, som I kan bruge."

Han lod reservationspapirerne og et sæt bilnøgler glide tværs hen over sit skrivebord til Riley. Hun og Lucy forlod politistationen.

* * *

Senere samme aften sad Riley i karnappen og kiggede ud over Reedsports hovedgade. Skumringen var faldet, og gadelygter var tændt. Natteluften var varm og behagelig og alt var stille uden nogen journalister i syne.

Alford havde reserveret to dejlige værelser på anden sal i Bed & Breakfast til Riley og Lucy. Kvinden, der ejede stedet, havde serveret en lækker aftensmad. Så havde Riley og Lucy tilbragt en times tid i stuen nedenunder med at planlægge i morgen.

Reedsport var virkelig en malerisk og dejlig by. Under andre omstændigheder ville det være et rart sted at holde en ferie. Men nu, da Riley var væk fra al snak om gårsdagens drab, vendte

hendes sind sig mod mere velkendte bekymringer.

Hun havde ikke tænkt på Peterson hele dagen indtil nu. Han var derude, og hun vidste det, men ingen andre troede på det. Gjorde hun klogt i at lade tingene være sådan? Burde hun have prøvet hårdere at overbevise nogen?

Det gav hende kuldegysninger at tænke på, at to mordere, som havde dræbt de to kvinder her, lige nu bare levede deres liv. Hvor mange andre fandtes derude i staten og i hele landet? Hvorfor blev vores kultur plaget af disse skæve mennesker?

Hvad lavede de nu? Planlagde de et eller andet sted isoleret, eller tilbragte de komfortabelt deres tid med venner og familie – intetanende, uskyldige mennesker, som ikke havde nogen idé om det onde i deres midte?

For øjeblikket kunne Riley umuligt vide det. Men det var hendes job at finde ud af det.

Hun var også bekymret for April. Det havde ikke føltes rigtigt bare at forlade hende hos sin far. Men hvad skulle hun ellers gøre? Riley vidste, at selvom hun ikke havde taget denne sag, ville der snart komme en anden. Hun var simpelthen for involveret i sit arbejde til at håndtere en uregerlig teenager. Hun var ikke nok hjemme.

Efter en impuls tog Riley sin mobiltelefon frem og sendte en sms.

Hej April. Hvordan har du det?

Efter et par sekunder kom svaret.

Jeg har det godt mor. Hvordan har du det? Har du opklaret

det endnu?

Det tog Riley et øjeblik at indse, at April mente den nye sag.
Ikke endnu, skrev hun.

April svarede: du løser det snart.

Riley smilede til det, der næsten lød som en tillidsafstemning.

Hun skrev: Vil du snakke? Jeg kunne ringe til dig nu.

Hun ventede et øjeblik på Aprils svar.

Ikke lige nu. Jeg er god.

Riley vidste ikke nøjagtigt, hvad det betød. Hendes hjerte sank lidt.

Ok, hun skrev. Godnat. Elsker dig.

Hun afsluttede samtalen og sad der og så ud i aftenmørket, som tog til. Hun smilede, da hun huskede Aprils spørgsmål...

"Har du løst det endnu?"

"Det" kunne betyde mange ting i Rileys liv. Og hun følte, at der var en lang, lang vej til at løse noget af det.

Riley stirrede ud i natten igen. Når hun kiggede ned på hovedgaden, forestillede hun sig morderen, der kørte lige gennem byen på vej til togsporene. Det havde været et dristigt træk. Men ikke nær så dristigt som at tage sig tid til at hænge et lig op i en elmast, hvor det ville være synligt i lyset fra lageret.

Den del af hans metode havde ændret sig drastisk i løbet af de sidste fem år, fra sløvt at smide et lig ved floden til at hænge det op, så hele verden kunne se det. Riley opfattede ham ikke som særlig velorganiseret, men han virkede mere besat. Noget i hans liv måtte have ændret sig. Hvad var det?

Riley vidste, at denne form for dristighed ofte repræsenterede et eskalerende ønske om reklame, om berømmelse. Det var bestemt tilfældet med den sidste morder, hun havde fundet. Men det føltes forkert i denne sag. Noget fortalte Riley, at denne morder ikke kun var lille og temmelig svag, men også selvudslettende, endda ydmyg.

Han kunne ikke lide at dræbe; det følte Riley sig temmelig sikker på. Og det var ikke berømmelse, der løftede ham til et nyt niveau af dristighed. Det var ren fortvivlelse. Måske endda anger og et halvbevidst ønske om at blive fanget.

Riley vidste af personlig erfaring, at mordere for alvor blev farlige, når de begyndte at dreje tingene imod sig selv.

Riley tænkte på noget, som politichef Alford tidligere havde sagt.

"Morderen har slet ikke travlt."

Riley følte sig overbevist om, at politichefen tog fejl.

Kapitel 10

Riley fik ondt af den lokale retsmediciner, en middelaldrende og overvægtig mand, da han spredte billederne på politichef Alfords skrivebord. De viste hver eneste grusomme detalje af Rosemary Pickens obduktion. Retsmedicineren, Ben Tooley, så en smule syg ud. Han var utvivlsomt mere vant til at undersøge lig af mennesker, der var døde af slagtilfælde og hjerteanfald. Han så ud, som om han ikke havde sovet, og hun indså, at han helt sikkert havde været oppe sent i går aftes. Og Riley gættede, at han ikke havde sovet særlig godt, da han var kommet i seng.

Det var morgen, og Riley følte sig bemærkelsesværdig udhvilet. Hendes seng havde været blød og behagelig, og hverken mareridt eller rigtige indbrudstyre havde forstyrret hendes nattesøvn. Hun havde hårdt brug for en sådan nat. Lucy og politichef Alford så også opmærksomme ud – men retsmedicineren var en anden historie.

"Dette er lige så slemt som Marla Blaineys drab for fem år siden," sagde Tooley. "Værre måske. Herregud, efter den ene håbende jeg, at vi kunne lægge denne slags forfærdelige ting bag os. Desværre ikke."

Tooley viste gruppen et nærbillede af kvindens baghoved. Et stort, dybt sår var synligt, og det omkringliggende hår var dækket med blod.

"Hun fik et kraftigt slag i venstre side af hovedet," sagde han.

"Det var hårdt nok til at knække kraniet lidt. Sandsynligvis har det forårsaget hjernerystelse, måske endda et kort interval af bevidstløshed."

"Hvilken type genstand blev brugt?" spurgte Riley.

"Efter alt at dømme vil jeg sige, det var et slag fra en tung kæde. Marla Blainey havde samme type sår næsten samme sted."

Alford rystede på hovedet. "For denne fyr handler alt om kæder," sagde han. "Medierne kalder ham allerede for 'kædemorderen'."

Lucy pegede på nogle nærbilleder af kvindens mave.

"Tror du, hun blev slået gentagne gange over tid?" spurgte hun. "Disse blå mærker ser slemme ud."

"De er slemme, ja, men de kommer ikke fra at blive slået," sagde Tooley. "Hun har sådanne mærker over det hele fra at være bundet så tæt. Alt efter kæderne og hvor tæt spændetrøjen var, har hun tilbragt meget tid med svære smerter. Ligesom Marla Blainey..."

Gruppen blev tavs et øjeblik, imens de spekulerede over betydningen af denne information.

Til sidst sagde Lucy: "Vi ved, at han er lille og ikke særlig stærk – og vi antager, at det virkelig er en" han". Så det ser ud som om han må have overmandet begge kvinder med et enkelt skarpt slag mod hovedet. Da de var dødsige eller bevidstløse, puttede han dem i et køretøj i nærheden."

Riley nikkede anerkendende. Det virkede på hende som en god gæt.

"Så hvordan blev hun behandlet under sit fangenskab?" Spurgte Alford.

Tooley bladrede billederne igennem for at finde billeder af den dissekerede krop.

"Temmelig dårligt," sagde han. "Jeg fandt næsten intet maveindhold. Ikke meget i hendes tarm. Han må have holdt hende i live på vandet alene. Men han forsøgte sandsynligvis ikke at sulte hende ihjel. Det ville have taget meget længere tid. Måske forsøgte han bare at svække hende. Det var det samme med Marla Blainey. De overskårne halse var det afgørende og fatale dødsstød."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.